

Dumitru Dumitrescu

TRILOGIE FANTASTICĂ

*Vă rog să credeți, dragii mei,
Nu sunt minciuni ce s-a-ntâmplat!
Priviți cu-atenție în jur
Fiindcă ce-am spus..., e-adevărat .*

978-606-991-101-3

DUMITRU DUMITRESCU

TRILOGIE FANTASTICĂ

Prefață: Maria Toma DAMȘA
Tehnoredactare: Dumitru DUMITRESCU
Editor: Dragon Mihai NEDELICU
Machetare grafică: Dragon Mihai NEDELICU

Copyright© 2017 Dumitru Dumitrescu
Toate drepturile rezervate autorului și editurii ȘTEF

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMITRESCU, DUMITRU

Trilogie fantastică / Dumitru Dumitrescu. -
Drobeta-Turnu Severin : Editura Ștef, 2017

ISBN 978-606-991-101-3

821.135.1-31

DUMITRU DUMITRESCU

TRILOGIE FANTASTICĂ

2017

OP 4 CP 401

Drobeta Tr.-Severin

Tel/Fax: +40 352.401.584

+40 744 495 186

web: www.editurastef.com

e-mail: office.editurastef@yahoo.com

office.editurastef@gmail.com

ISBN: 978-606-991-101-3

PREFAȚĂ

D. Dumitrescu, Trilogie fantastică
(Teatru liric inspirat din trei basme populare românești)

Urmărind raportul dintre cultură, instrucție și educație, constatăm o tot mai accentuată degradare a actului cultural, un adevărat atentat la lectură. Acest atentat îl punem și pe seama mas - mediei, care copleșește cu emisiuni șocante, de calitate îndoielnică, dar atractive prin „surprizele” oferite. Însușirea culturii și a educației nu poate fi, însă, străină de realizările din domeniul artei în general și al literaturii în special. Prin bogăția și varietatea temelor abordate, literatura contribuie plenar la formarea și dezvoltarea caracterului, la cultivarea unor sentimente nobile; la formarea personalităților, la însușirea unei limbi mai bogate, cu o exprimare aleasă, clară și mai precisă, facilitând concretizarea într-o formă originală a gândurilor și sentimentelor.

Poetul Dumitru Dumitrescu, aflat la al zecelea volum, dar nu un oarecare volum de poezie, ci unul de excepție, vine în fața cititorilor cu o dramatizare lirică a trei basme populare românești cu reale calități estetice.

Domnia sa dorește să sprijine în felul acesta “ Teatrul radiofonic” și nu numai, un “teatru” care a devenit “amintire”, contracarând invazia de “basmе moderne” atroce și fără impact educativ pozitiv, cu mesaj dur...

Trilogia fantastică (Crăiasa Zorilor, Tainele palatului de cleștar, ...și viață fără de moarte) cu un profund caracter liric vizează teme etern umane, care sub pana măiastră a poetului îmbracă o haină nouă, frumoasă și atractivă. Poetul sparge tiparele tradiționale – sub raport ideatic și compozițional – împletind atmosfera fantastică cu cea realistă, epicul cu liricul.

Impresionează armonia poetică a versurilor, eleganța stilului, armonia dintre gând și expresie, forța de evocare, atmosfera sufletească echilibrată a personajelor, impactul educativ pozitiv al mesajului.

Poetul are mereu în vedere conflictul dramatic drept element fundamental, motorul acțiunii, determinând atât confruntările eroilor cu realitățile exterioare cât și cu cele ale propriei conștiințe.

Prima piesă a trilogiei are ca titlu numele personajului principal, Crăiasa Zorilor. Prologul, avându-l drept erou pe povestitor, surprinde munții, care personificați, „povestesc despre o țară ca-n povești” condusă de un împărat, care avea „trei feciori frumoși”. Acțiunea se desfășoară alternativ, atât pe plan real, cât și pe plan imaginar, în șapte acte.

Peripețiile călătoriei prințului Petru spre Țara Zorilor, ca să aducă împăratului „leacul” pentru boala sa, după sfatul vrăjitoarei, sunt relatate cu talent de către povestitor. Ajunși pe „alt tărâm”, Petru primește de la Sfânta Miercuri „un fluier mic”, cu „vrajă-n glas” și un „ulcior”... dar, la întoarcere, vor fi uciși - atât el cât și murgul - de cei doi frați mai mari, care i-au furat „apa vieții” s-o ducă ei împăratului.

Salvat miraculos, Petru se va căsători - pe celălalt tărâm - cu Zâna Zorilor, iar la nuntă va veni și ... împăratul, tatăl său.

Tainele palatului de cleștar, debutează tot cu un Prolog al povestitorului și continuă cu dialogul acestuia cu o „bunică”..., la curtea împărătească unde se află misterul „palatului de cleștar”. Împăratul-zmeu, după mai mulți ani, își amenință soția: „De nu naști, atât ți-e viața!”. Ursitoarele, însă, i-au schimbat la naștere gemenii cu „doi pui de veveriță”, iar pe împărăteasă au prefăcut-o în „ciută”.

Copiii au crescut „în turnul cel mare”, hrăniți de o păsărică trimisă de una dintre ursitoare. După un timp s-au împrietenit cu doi copii de cioban, apoi s-au îndrăgostit. La vârsta de optsprezece ani, când le-a încetat blestemul, au fost prinși de

împărat și legați în lanțuri, iar împărăteasa, scăpată și ea de blestem, a venit să-i ajute. Pe ciobănaș l-a ucis zmeul-împărat, iar prințul a fost salvat de către ursitoare, care din nou a prefăcut pe - mamă și fiu -, în cerb și căprioară. A salvat, apoi și pe ciobănaș... Basmul se încheie într-o atmosferă feerică.

Povestea "... și viață fără de moarte", ne spune într-o atmosferă fantastică ("păduchi împotcoviți", "furnici cu ancore de-oțel", „plopi” plini cu „mere”, „prunii cu alune”, „lupii cu mieii se-nfrăteau”), că trăia un împărat și o împărăteasă mârniți că nu au copii. Uncheșul le-a dat un leac, dar copilul nu a vrut să se nască până când împăratul, i-a promis "Viață fără de moarte". Voind - cu adevărat - să "străbată nemărginirea", Făt-Frumos a dezlegat misterul, descoperind în herghelia tatălui său, calul năzdrăvan, care i-a spus ce să-i mai ceară tatălui, pentru a putea parcurge, "tainicul drum spre nemurire", "prin spațiul noilor fruntării". Ajungând pe alt tărâm, s-au înfruntat cu "zmeul (...) fioros " care, a fost înfrânt și prefăcut în "pulberi", apoi cu mama lui, învingând-o de asemenea.

Ajunși pe tărâmul "tinereții fără bătrânețe", la palatul împărăției, doar o zână i-a salvat să nu fie răpuși de fiarele care apărau împrejuriile, pentru ca mai apoi îndrăgostindu-se unul de celălalt, să-i devină soție. Misiunea pământeanului, devenit rege, era să asigure învârtirea roții "veșniciei ", având restricție doar pentru a nu merge în "Valea Plângerii", unde, fără să vrea, a intrat din greșală, fapt ce i-a stârnit dorul de părinți. Hotărât să-i vadă "măcar o clipă", deși zâna i-a spus că sunt morți de câteva sute de ani, calul s-a învoit să-l ducă, dar nu stă "un ceas" pe pământ, că se întoarce înapoi.

Drumul "invers" a însemnat pentru Făt-Frumos regres; "scrutând distanțele astrale", eroul îmbătrânește, "respir mai greu", "părul pe umeri îi albise", "mi-e tot mai greu", "moșneagul...."; "Apoi o palmă-i trase Moartea(...) și-ndată se făcu țărână".

Poetul menține atmosfera de basm: "călare pe cozi de mături", "timpul a dat lacului poruncă", din ochiul ciclopului "țâșneau scânteii de viață și curcubeie de lumină", și folosește un stil metaforic "arnici de soare", "sidede de stele", "alei de foc", bine susținut de personificări ("striga o floare de sulfină").

Inversiunea joacă un rol important ("deschis-au", "purces-au"), ca și viitorul popular ("s-or petrece", o să se-ntâmples"), ca și prezența povestitorului ("vă spun", "cred eu", "neică", "pot spune", etc. ...).

Expresiile populare ("hăt", "a-și găsi nașul", "nu era de șagă", "bată-i vina", "cu chiu cu vai", "pe veci", "pe îndelete", "mai mare dragul", "vrute și nevrute"), cuvintele regionale și populare ("zău", "oleacă", "turuind", "hatâr", "mintenaș") sunt măiestrit îmbinate cu neologisme ("sideral", "opal", "ametist", "talisman diamantin", "giuvaer", "stranii", "demers"), și conferă pieselor o reușită reconstituire a atmosferei specifice basmului.

Unele formulări îmbracă hainele maximelor ("toate prin sine se îndreaptă", "miraj al minții - nemurirea", "ce-a fost dat să se întâmples s-a-ntâmples", "nu m-am născut ca să fiu rege, ci să străbat nemărginirea"). Textul este structurat în strofe a câte șaisprezece versuri, dată fiind amploarea acțiunii și fiorul inefabilului, armonios concepute să valorifice magia cuvintelor, pentru a surprinde și reda stările sufletești complexe ale personajelor, peisajul de basm...

Cuvântul, în poezia lui Dumitru Dumitrescu, dobândește întrupare în zonele cele mai adânci ale sinelui prin mijlocirea reveriei, realizând în felul acesta un discurs poetic polifonic între vis și realitate, având ca temă de meditație, problemele existențiale.

Profesor, Maria Toma Damșa
membru U.S.R

TEATRU LIRIC
(inspirat din trei basme populare românești)

Moto:

Dezorientat dacă te simți prin labirintul vremurilor
întoarce-te cu adânc respect la izvoarelor nației tale și bea cu
nesaț din marea lor înțelepciune, pentru că numai așa te vei
bucura și tu, în sfârșit, să cunoști drumul cel bun până la
destinația care ți-a fost hărăzită.

CRĂIASA ZORILOR

Personaje:

Povestitorul

Împăratul

Cei trei fii ai săi: Petru, (eroul basmului), Florea, mijlociul și Costan, băiatul cel mare

Vrăjitoarea din ținutul împărăției

Sfânta Miercuri

Zânele din Împărăția zorilor

Uriașul de la granița zorilor

Floarea vrăjită de sulfină

Zefirul primăverii

Crăiasa zorilor

PROLOG

Povestitorul:

Ascult cum munții povestesc despre o țară ca-n povești
Și-un împărat, cum n-a mai fost altul la fel de bun și drept,
Pe plaiul nostru a domnit, e scris în piatră, de citești,
Un veac întreg ocărmuind cu harul său cel înțelept.
Trecut-au vremuri de restriști, războaie grele și-ncleștări,
Împresurat fiind de stihii, ca un stejar gat-a se frânge,
De-atâtea răni mi s-a ales c-un junghi în suflet, și-ntristări,
Încât acum la bătrâneți șade-n iatac și, tainic, plânge.
Cu chibzuială-mpărățind peste supuși și-a dat silința

În a-și ascunde slăbiciunea de om pe-a inimii văpaie,
Că nu e leac spre-a se-odihni și nu-i va trece suferința
Știa și dânsul că-a decis să steie singur în odaie.
Crescut-a trei feciori frumoși la curtea mândrului palat
Gingași ca merele domnești aflate-n pârg, spre a se coace,
Nehotărât în a-l numi urmaș la tron ca împărat
Pe cel mai vrednic dintre ei, suspină-ngândurat și tace.

ACTUL I

O grea tristețe-i peste oști, o frică parcă nelumească,
Un murmur sec și temător, un cor de voci neînțelese,
Se schimbă gărzile la tron cu-aceeași sângă ostășească
Și pe la uși se-aud scorneli, printre-deschideri tot mai dese,
Precum că-i orb și că nu-i leac la bătrâneți de vindecare,
Că veșnicia nu stă-n om, oricum își va afla sfârșitul
Indiferent ce hram îl porți se va petrece fiecare
Cum este scris și ne e dat, la rând să fim, domn și mojiu'.
Îngrijorați cei trei flăcăi de tatăl lor și de-a lui boală
S-au întâlnit spre-a hotărî care din ei să meargă iute
Până-n iatac, la baldachin, cu-aplecăciuni și cu sfială
Să îl întrebe de ce-i trist, ce-ar putea face să-l ajute.
Costan și Florea fiii mari, îndreptățiți urmași la sceptru
De frica vreunei dojeneli care-ar primi-o la-ntrebare,
Șireți ca vulpile-l conving cu vorbe dulci, spunând lui Petru:

Florea:

- Du-te degrabă, că-i ești drag dintre noi trei, tu... cel mai tare !

Costan:

- Și fii atent cum îi vorbești, cum te porți, ce îi vei spune
Astfel cu toții să aflăm care-i durerea ce-l apasă,
Adu-i aminte despre tron că șade gol și-i vai de lume
Dacă-ntre timp nu s-a gândit, căruia dintre noi îl lasă!

Florea:

- Mai cercetează-l de vreun junghi, ochii cumva de-i are tulburi
 Și mergi pe vârfuri, să auzi cât de ușor îi e respirul,
 De-i este frig să-l învelești, uite îți dăm câteva pături,
 Iar dacă vrea la spovedit..., noi vom veni cu patrafirul.

Povestitorul:

Cuminte și ascultător de felul lui, frumosul Petru
 Îngrijorat mai mult de frați, gândind cu-a minții-i ascuțime,
 Agil și sprinten printre săli și-a învelit ghetele-n fetru
 Ca pe sub bolți împărătești, ușoru-i pas să nu răsune.
 Ajuns la ușa din antreu pentru-a nu face gălăgie
 A apăsat încetișor ca și cum ai atinge clanța,
 Însă de-odată s-a deschis pe două părți, scrâșnind din cuie,
 Ca să-l trezească pe-mpărat bătrâna ușă, cotoroața;

Atât i-a fost ! Numai decît a și sărit din pat să vadă
 Cine-i la ușă nepoftit cu ochi de plumb bătrânul rege,

Împăratul:

- Ce cauți, Spârleo ? - tremurând mai, mai, din baldachin să cadă -
 Cum îndrăznești să îmi încalci porunca, devenită lege?

Petru:

- O, vai, tătucă... - (și-n genunchi s-a așezat degrabă Petru)-
 Știam c-o să mă dojenești, voi îndura orice pedeapsă,
 Venind la tine-ngrijorat sufăr și eu, oare, n-am dreptul
 Să știu, să aflu dacă-mi spui ce te frământă și te-apasă?
 Poruncă dă-mi, plec bucuros, iartă-mi umila stăruință
 În a-ntreba ca un smintit, al tău necaz de are leac,
 Indiferent ce greutăți vor fi să trec, le trec tăicuță,
 Numai să-mi spui unde să merg, pe cin' să-ntreb și ce să fac !

Împăratul:

- Vai, ce copil neascultător, cum ți-ai permis, măi, prichindele,
 Să mă trezești taman din somn așa, cam pe nepusă masă,
 Ce vrei să știi ? Nu-i treaba ta și nici că-mi face vreo plăcere
 Să îți răspund la întrebări. Închide ușa... și mă lasă!

Povestitorul:

Stând în genunchi la baldachin s-a ridicat cu greu voinicul
Și-n reverențe s-a retras, însă străpuns de-ngrijorare,
Că l-au durut vorbele; nu, știa mânia-i și tipicul...
Era mâhnit că n-a aflat de ce-i bolnav și ce îl doare.
În urma sa c-un scrâșnet scurt l-a petrecut bătrâna ușă
Până departe printre săli cu bolți de piatră-ntunecate,
Leacul durerii-mpărătești îl apăsa ca o țepușă
Că nici n-a vrut a se-ntâlni cu vreun slujbaș, ori cu vreun frate...
Zile la rând a ascuns taina despre-ntâlnirea cu-al său tată,
Fiindcă-a văzut în ochii-i plânși o ceață albă ca o pâclă
Știa de-asemeni că trăia într-un bordei scobit în piatră
O ghicitoare cum nu e alta-n ținut, de pricepută!
Iute pe murg a-ncălecat, să-asculte glasul vrăjitoarei
Ce-l aștepta că va veni curând la masă cotoroața,
Pân' la bordei nici n-a știut cum a ajuns, cum stă-n picioare
Lângă o ușă de stejar, că-a-mpins în ea, să-i rupă clanța;

Vrăjitoarea:

- Așteaptă-mă ca să-ți deschid, știam demult că vii, voinice,
Desfrâie-ți calul să îl lași slobod pe plai să pască-n pace,
Ca dup-aceea în bordei să vedem ghiocul ce ne zice
Despre-mpărat și taina lui, de ce stă trist și de ce zace.
Mai deunăzi, cu bobi-am dat să mă conving că ghiocul știe
Unde e râul de mărgean ce curge printre stânci năvalnic,
Pe mândra-i albie de-argint s-a tras hotar de-mpărăție
Și-ntrezăresc pe împărat: cum ai fi tu..., așa-i de falnic !
Disting de-asemeni peste râu, mișcări în cerc, un joc anume,
O controversă la hotar, se-aruncă-n vânt cuvinte grele,
O vrajbă mare deslușesc între tătâne-tău și zâne
Care-l blestemă-n fel și chip, întunecându-l la vedere.
Asta explică de ce-i trist și sper ca noi să-i dăm de leac
Din câte știu orice blestem are și-un fir, o dezlegare,
Totu-i să-ajungi în acel loc cu murgul tău pare un fleac

Și-mpărăteasa de le-o prinzi, leacul sunt sigură... că-l are!

Povestitorul :

Uimit de cele ce-auzea și îngrozit peste măsură,
Voinicul nostru-ncrezător, iubindu-și tatăl peste fire,
Privind la oala ce fierbea un ceai cu iz de mătrăgună
A scos din tașc-un pumn de-arginți, pentru ghicit ca mulțumire.
Apoi din prag a fluierat să vină-n tropot pân' - la dânsul,
Numaidecât a și sosit de drum întins pregătit murgul,
Cu ochii roată spre hotar, a-nconjurat întreg ținutul
S-aleagă drumul potrivit 'nainte de-a se stinge-amurgul.
Rătăcitor prin codri deși, simțind cum îl trăgea sorocul
Și cum un gând mistuitor iuțea a inimii-i bătaie,
După vreo trei ceasuri de mers, au mai slăbit din ritm galopul
Și s-au oprit lâng-un izvor, scăldat de luna cea bălaie.
Susurul apei de smarald, cu glas de vânt prin poeniță
L-a îndrumat spre-a-și slobozi murgul pe plai, să pască iarbă,
Misterios i-a mai șoptit să strângă coardele de viță
Din ele să-și aprind-un foc, ca lângă jarul lui să-adoarmă.

ACTUL al II-lea***Povestitorul:***

O stea prin norii-ntunecați îl lumina ca să-l trezească,
Îngăduind numai un ceas să se întindă-n patul moale,
Lucind pe cer a urmărit cum o vâltoare nelumească
Printre copaci că șerpuia, zburând prin crengi să mi-l omoare;
Susurul apei de smarald cu glas de vânt s-a făcut vaier
Și-ntregul codru-a răsunat, ecou să dea stihiei sumbre,
Trezit din somn, viteazul prinț cu spada îndreptată-n aer
S-a avântat orbecăind, țintind în jur mișcări de umbre.
Valuri de smoală l-au cuprins să-i ia puterea, să i-o sece,
Căci s-a rotit cosind în cerc, tăind prin crengi frunzar la lună,
Norul cel dens și-apăsător la cincii tăieri se-nmulțea-n zece

Întunecând cu limbi de foc steaua pe cer, să îi apună...
Întreaga noapte s-a zbătut neobosit, lovind vrășmașul,
Știind că-o clipă de va sta va fi răpus, era convins...
De osteneală și de greu mai, mai, că își găsisse nașul
Însă cu trudă, până-n zori, voinicul nostru... a învins!

La fel și murgul s-a luptat, mușcând stihia de picioare
Cu coama despletită-n vânt să-alerge-n jur, să-i deie roată,
Lângă voinic spre-a-l ajuta a stat pe flancul de-apărare
Și cu copitele în vânt lovea-n năluci..., ca să le-abată.
Scăpați cu bine până-n zori stăpân și cal se-mbărbătează
Privind la locul de dormit că-i plin de praf, de fum și cioate,
Izvorul apei de smarald de-un alt necaz îi înștiințează
Că va veni dacă rămân aici cu dânsul..., înc-o noapte.
Așa că prințul a purces să-adape calul prima dată
Și din izvor la rândul lui să bea cu sânge, puteri să prindă,
Ca după-aceea-ncălecând să treacă pusta-ndepărtată
Pân'-la hotarul Zorilor, la ceas de seară să ajungă.
Un nor de praf în urma lor se-amesteca în rotocoale
Cu pietrele de povârniși ce scăpărau a dor de ducă,
Că-i mistuia un gând ascuns, miraj la drum ca o chemare,
Gata oricând spre-a le-aminti de ce-au plecat și ce s-aducă.

Suliți de foc cădeau din cer arșița soarelui să-i ardă
Pe ici, pe colo, năluceau oaze de vis la perigeu,
Cu mâna streășină la ochi și cu cămașa să își șteargă
Flăcăul fruntea de sudori, în șa pe murg ofta din greu.
Pân'-la amiază a durat cumplitul drum printre nisipuri
Când, deodată, i-a atins un fel de vânt cu iz de nalbă,
Capătul drumului parcurs ca o ripostă de tertipuri
S-a transformat în fața lor într-un ținut cu flori și iarbă.
Trecuseră pe alt tărâm, așa c-au mers fără să știe
Câteva ceasuri necrezând ce văd și că mai sunt în viață,
Păsări în zbor i-au însoțit, un fel de-alai cu veselie

Ca să-i conducă fără greș, spre-o casă mică din fâneată.
 Ce drum plăcut, ce ușurare simțeau în suflet amândoi
 Voinic și murg, că au scăpat de hula stihiei din neguri,
 Lângă căsuță într-un măr lucrau albinele în roi
 Și semn cu mâna le făcea să intre-n curte, Sfânta Miercuri.

De multă vreme aștepta să-i calce pragul un voinic,
 Citise-n astre că un prinț va poposi la ceas de seară,
 Având cu zânele un clinci și-o pricină de lămurit
 L-a și poftit pe musafir de partea ei să fie... dară!

Sfânta Miercuri:

- Bine-ai venit pe ăst' tărâm! Hai, să intrăm în casă, prințe,
 Ridică șaua de pe cal să pască slobod prin fâneată,
 Spune-mi ce drum ai străbătut, cu ce necaz, ce vânt te-aduce
 Și de-oi putea, am să te-ajut ori cel puțin să-ți dau povață.

Petru:

- Mulțam din inimă îți spun că mă primești, o, maică bună,
 Prin ce-am trecut pare-un coșmar, să-ți povestesc ar fi mai bine
 Despre-ntâmplarea la palat, despre vârtoarea cea nebună
 Și despre leacu-mpărătesc strașnic păzit de niște zâne.

Povestitorul:

Interesată mi-l sorbea din ochi, să-asculte curioasă,
 Văzându-l cât era de trist și-a amintit a ei durere,
 La vârsta primei tinereți sfânta, cu-obârșie regească
 A fost să tragă de-un blestem scornit de pizma unei stele.

Să n-o pețească niciun prinț, în van să-și caute norocul,
 Singurătatea ca destin pe veci urmând a-i fi de soață,
 Din frumusețea ei cândva, blestemul stelei a luat totul
 Rămânând doar cu chipu-i blând, brăzdat de lacrimi pe față.
 Știa de-asemena un loc peste hotar păzit de zâne
 Din care curge un izvor, cristal de viață veșnic vie,
 Apă din dânsul cin-va bea, va-ntineri, așa se spune,
 Și că e leacul cel mai bun de mers cu el la-mpărăție!

Sfânta Miercuri:

- Voinice dragă-ți dăruiesc un fluier mic făcut din os
Și un ulcior ca să aduci pentru-amândoi apă, în parte,
Te sfătuiesc să te grăbești gândind că-ți este de folos
Spre-a nu-ntâlni Crăiasa lor, că te vei speria de moarte!
E-o zgripturoaică, asta e, cea mai urâtă piază îi
Tu, ca să scapi nevătămat cântă din fluier mai cu foc,
Cântă orice! Vei fi surprins, o vrajă poartă-n glasul lui
Și-aceia care-ți vor sta-n drum pe unde treci, adorm pe loc.

ACTUL al III-lea

Povestitorul:

Spre dimineață s-a trezit cu inima ca pe jăratec
Voinicul nostru, mulțumind de ospete Sfintei Miercuri,
Din pragul casei i-a condus un vânticel primăvăratec
Având o treabă la hotar: să-l curețe de ghimpi și cioturi.
Prințul pe drum și-a amintit de frații săi, Costan și Florea,
Plecat de-acasă nu le-a spus ce-i cu-mpăratul, de ce plânge,
Nici ei de-asemeni nu și-au dat vreo osteneală, cât de colea,
Să afle ceva despre el: oricum, vroiau să mi-l alunge.
Îngândurați călătorind sfruntând cărări nemai-umbrate,
Amurgul serii i-a adus pe malul unui curs de apă,
Hotar între împărății cu o lumină, hăt-departe
Prefigurând a fi un turn, sclipind pe zarea-ntunecată.
De osteneală copleşii și-au ales locul de popas
Chiar sub o salcie la mal cu plaja fină, nisipoasă,
Au adormit ne-ntorși, vă spun, noaptea pârându-li-se ceas...
Noroc c-au fost treziți în zori de-o briză calmă, răcoroasă.

Bătea ușor de peste râu, spre-a risipi ceața-n crevase
Un fel de abur ce lega drumul de turn ca o arcadă,
Pe doi piloni înfiți în părți, legată-n funii de mătase
Era arcada de trecut și pe sub ea, torenți grămadă.

De două ori s-au șters la ochi, să vadă turnul, ce spectacol!
Înalt cât poate construi spre-albastrul cer un meșter faur,
Sclipind de dincolo de turn îi aștepta un alt miracol
Printre lumini întrezărind, palatul zânelor de aur.

Petru:

- Hei Petre, Petre, ai ajuns, mai ai puțin, doar să treci vadul !

Povestitorul:

Se-ncuraja în sinea lui lăsând murguțu-n plai să pască
Și-a mers voinicul pân' la pod, să vadă ce-i, să-i calce pragul,
Când să-l atingă, ghinion! Era o punte nelumească
Și lângă ea un uriaș cât el, cred eu; de vreo opt ori
Niciun străin de pe-alt tărâm hotarul zânelor să treacă
Nu avea cum, decât luptând cu uriașul de la Zori,
Noroc cu fluierul de os, altminteri..., nu era de șagă!

În felu-acesta a cântat de cum l-a pus pe-a sale buze,
Sufând cu sânge și meșteșug o hăulită românească,
Până la pod mergând încet se-opreau puțin ca să răsuflă
Răgaz să n-aibă cel lungan, furat de somn, să se trezească.
Crezând că poate alerga și că va trece peste apă
Îndată Petru a intrat până la brâu în und-adâncă
De cum a pus picioru-n prag, simțind că podul e-o fantasmă
S-a-ntors din drum la uriaș, cu dânsul să se ia la trântă.
Aflându-l încă somnoros, degrabă-l dovedi voinicul
Cât era el de găligan l-a prăvălit în râu, de-a latul,
Că peste dânsul a trecut așa, precum ai trece digul
Din patru salturi reușind s-ajungă de pe-un mal pe altul.
Având cu sine un ulcior, flăcăul nostru, bată-l vina,
Pe ăst tărâm nemai-atins, după cum știm de om vreodată,
Plecat spre turn cale de-un ceas tovarăș bun i-a fost lumina
Izvorătoare dinspre zori, ca să-l conducă pân-la poartă.

Privind acolo, ce să vezi? Nu am cuvinte să descriu
Palatul mândru-nconjurat de peisaje siderale,

Grădini cu flori precum în vis, de parcă Soarele-auriu
A adunat de peste tot ce-a fost mai drag domniei sale.
Stele prin pomii înverziți și zâne-n iarbă tolănite,
Trupuri trecute prin inel, cu umeri largi și sâni goi
Mai tresăreau din când în când, obosea Petru să le cânte
Uimit și el de ce vedea: bucle de aur, buze moi...

Petru:

- Oh, Doamne, dacă-ar fi să mor e cel mai bun locul acesta
Unde tu sufletu-mi să-l lași ca veșnicia să-l găsească...

Povestitorul:

Uitând să cânte, printre flori, zânele grabnic au dat vestea
Că la palat e un străin și că-a venit să prăduiască.
Atunci parcă mai abitir a început Petru-a cânta...
Neștiind sărmanul ce va fi și nici că va scăpa cu viață,
Și-a amintit ce i-a transmis măicuța sfântă, Miercurea:
Crăiasa de o va-ntâlni, la ea nicicum, să nu privească!

Și de la turn pân'-la palat a stat puțin la-ncurcătură
Să mai rămână un minut vrăjit de sâni și chipuri drage,
La frumusețea lor poftind să le sărute-ncet pe gură
Ce să vă spun că-ar mai fi stat, însă spre bolți ceva-l atrage.
Din înlăuntrul lor ascuns venea iz cu dor de taină
Ca un fior încins de foc , întregul corp să i-l străbată,
Așa simțea frumosul prinț cu inima zvâcnind sub haină,
Gata să rup-un năsturel..., așa-i sălta de-nverșunată!
Cu chiu, cu vai, s-a hotărât flăcăul calea să-și urmeze
Sforțând în poartă-a reușit s-o-ntredeschidă cât să intre
În curtea unde se-mpleteau luminile din metereze
Până la scări, să vadă ce-i, cum stau de-a lung înșiruite
Ferești din marmori și rubin, săli de smarald, bolți din opale,
Balcoane mari, împărătești pe stâlpi în trunchi de colivie,
Căci se vedeau căzând din cer stropi de argint, arnici de soare
Să umple-un bol de ametist cu picături de apă vie...

Privind la bolți a observat astrele nopții prin vitralii
Și de vitralii agățat un candelabru cu cinci brațe,
Pe centrul lor un talisman diamantin, cu fețe stranii
Cât să le strângă la un loc și-mpreunate, să dea viață.
Era acolo și-un sanctuar, posibil locul de-așteptare
Unde spre ziuă vin pe rând din cupă zânele să beie,
Nemuritoare cum se știu fără a face vreo schimbare
La ritualul transcendent, vin până-n zori, aici să steie.
Numai că Petru, om fiind, s-a și grăbit să umple-ulciorul
Setos din apă a băut de multe ori cu sârg, în fine
Fără a ști ce poartă-n el și ce minuni face izvorul,
De zece ori că i-au crescut puterile în trup, și-n fire.
Urmând să plece, a ales să treacă iarăși prin grădină
Însă prin colțul celălalt, simțind că-i umbră și răcoare,
Ce credeți voi că a-ntâlnit? Pe-un balansoar, dormea o zână
Iradiind lumini de vis, frumoasă foc, ruptă din soare!

ACTUL al IV-lea

Petru:

- O, Doamne, ce mai giuvaier, ce chip de înger, ce icoană
Întinsă pe-un spătar de pluș între surâsuri și suspine,
Fior al inimii de foc rază de suflet, tu, fecioară,
Mă ispitești cu frumuseți ca să mai stau puțin cu tine:
Părul să-ți dau după grumaz și-apoi pe spate să-l întind
Cum aş putea să plec de-aici fără-un sărut? Mare minune...
Decât să cer ce nu-mi vei da, Crăiasă, adormită fiind
La pieptul meu că te voi lua și-am să te strâng, cum știu mai bine!
După cum văd și-ai pregătit o pâine proaspăt-aburindă
Și lângă ea într-un pahar apă ca roua de băut,
Voi lua din pâine-un colțișor să ai și tu, o, zână scumpă,
După ce scapi de-al vrajei somn să uiți pe veci, cine-a trecut.

Povestitorul:

Tot ce-a gândit pe loc voinicul a și făcut fără zăbavă

Că-a rupt din pâine-un colțișor, din apă a băut cu sete,
Amorezat, cum nu vă spun, s-a apucat, neică, de treabă
Că-a strâns-o-n brațe binișor și dă-i săruturi, pe-ndelete...

Palatu-ntreg a-ncremenit privind la ei, martor mi-e ceasul
Blocat și el în zimți pe arc, nici gând să-nceapă a mai bate,
O veșnicie să fi fost, nu cred ca ăsta e necazul
Ci fluierul, că-a amuțit, trezind Zâna, pe jumătate
Care, cu brațele ei moi smucind să se împotrivescă
Dulcelui vis iscat în som, flăcăului ce-o îmbrățișa,
Alunecând pe-al lui grumaz, simțind că-i carne omenească
Alte plăceri parc-o-ncercău... să scape, zău, nici că putea !
Împresurată de-alintări, cu greu s-a ridicat din leagăn
Surprins, voinicul mintenaș din fluier a-nceput să cânte,
Cu pași mărunți s-a depărtat privind la chipu-i fără seamăn,
Gândind că va veni 'napoi, indiferent ce va să-ntâmpale.
Trecu ușor precum un vânt de porțile întredeschise
Rămase-așa spre-a-l urmări; oricum, lui nu aveau ce-i face,
Trecu de crângul înverzit, de zânele pe iarbă-ntinse,
Cântând din fluier că zbura..., topit de ochii ființei drage.

Ulciorul plin pentru-mpărat zdravăn legat de cingătoare
Și-aceasta prinsă-n două chingi, încât pe drum să nu se piardă,
Ajuns la podul dintre lumi cu mâna streășină la soare
L-a revăzut pe uriaș întins de-a latul peste apă;
Dormea ne-ntors și sforăia; privind cum e, mai mare dragul
Că prințul râul a trecut din trei mișcări fără să-l simtă,
Morocănosul găligan, crezând că-i vreun țanțar cu acul
Din unda rece s-a trezit..., ca să se scarpine pe burtă.
Până să afle ce-i cu el, ieșind pe mal la vânt să uște
Nedumirit despre ce-a fost, calmat de fluier, încă-n transă,
Flăcăul nostru era hăt... departe zău, vreo zece poște
Unde murguțu l-aștepta păscând sub salcia pletoasă.
L-a luat de frâu și a-ncălecat, lăsând în urmă Zorii tulburi

Ce ca o arșiță-l ardeau pe dinlăuntru, foc și jale...
 Știind că nu va mai opri decât la casa Sfintei Miercuri,
 Plumb îi era sufletu-aprins de vraja gurii Zânei-floare.

Și cum odată se făcu drumul de mers o pantă lină,
 Mai-mai să cadă de pe cal când se loviră de un stei;
 Surprinși de-un glas au amuțit, striga o floare de sulfină
 Ascunsă printre măracini, că s-au oprit să vadă ce-i :

Floarea vrăjită:

- Vino, ridică-mă de-aici, ia-mă cu tine, măi voinice,
 Nu te mira că pot vorbi, oracol sunt, să dau de știre
 Despre-ntâmplări ce n-au mai fost și că vor fi, le pot prezice
 De fapt eu știu unde-ai să mergi și că nevoie ai de mine!

Povestitorul:

La fel ca noi de curios și Petru, ce va spune floarea
 De tatăl său, de tron, de frați, ori despre viața din palat,
 Spera să-i afle liniștiți, gândind că poate vrăjitoarea
 Le-a spus ce e și că-i pe drum să-aducă prețiosul leac.
 Așa că floarea dintre țepi a luat-o-ncet, să n-o zdrelească
 Cum era ea de mititică, plăpândă, gingașă și moale,
 Spre-a-i mulțumi că a scăpat, a și-nceput să glăsuiescă
 Imediat ce s-a văzut pusă în traista cu mâncare.

Mai către seară au ajuns la ușa casei sfintei Miercuri
 Ce se-aștepta că vor veni înfomețați și storși de vlagă,
 Cum l-a văzut pe prinț în prag, a și întins vreo două pături
 Peste salteaua de trifoi..., flăcăul sufletul să-și tragă.
 S-a desfăcut de cingători, ulciorul i l-a pus pe masă,
 Vroia și sfânta un pahar din apa vieții dătătoare,
 La tinerețea ei gândind că va mai fi din nou frumoasă
 De bucurie și de drag..., privea la Petru ca la soare !

Sfânta Miercuri:

- O, Doamne, cât am pătimit să trag blesteme, ce povară...

Lumină-mi sufletul, te rog, să scap din gheara bătrâneții,
Cu bucurie-am să-ți slujesc, fă-mă să fiu tânără iară
Și dacă se va întâmpla..., n-o să mai am și-alte pretenții!

Povestitorul:

Întreaga noapte pe genunchi a petrecut-o-n rugăciune
Lângă ulcior pentru-a-l sfinți, să poată bea și dânsa apă,
În zori când Petru s-a trezit, mi l-a cinstit cum se cuvine,
I-a pus merinde pentru drum și l-a condus până la poartă.

Petru:

- Te las cu bine, Maică Sfântă, doresc ca apa să-ți priască
Și-ți mulțumesc de ajutor, mi-ai dat curaj, sunt în putere,
Ți-am pus într-un pahar să ai și dumneata lângă fereastră
Ca bând din ea nădăjduiesc să scapi de-ocară și blesteme.

Sânta Miercuri:

- Drum bun, voinice-ți spun și eu, nu te grăbi, este mai bine
Să mergi încet, să cumpănești ce-i de făcut, prin ce vei trece...
Nu da ulciorul nimănui, ține-l la brâu în șa cu tine,
Dacă-l vor cere frații tăi, vicleni cum sunt, ai grijă, Petre
Presimt de-acum că e de rău, nu crede lor, îți poartă pică
Și mai ales, știind că tu te vei întoarce cu un leac,
Mergi pe alt drum, poate că stau chiar în hotar la o adică
Să te aștepte, Petre-ți spun, să nu ajungi la împărat...!

Povestitorul:

Se îndoia în sinea lui voinicul nostru că trecuse
Un an, aproape, de când ușa i s-a închis scrâșnind în dungă,
Și-a amintit cum a plecat și cum tătuța-i poruncise
Să plece grabnic din odăi oriunde..., numai să se ducă!

ACTUL al V-lea

Simțea că timpu-a stat în loc de la plecarea lui furișă
Și-a chibzuit în amănunt drumul de-ntors, cum e mai bine,
Avea în sine presimțiri că tatăl său cuprins de grijă

Îl aștepta încrezător..., că nu-l va face de rușine.
 De pe tărâmul Sfintei Miercuri voinic și cal porniți la drum
 Știau ce-i paște de mai stau ori, cât de lungă le e calea,
 Zburau ca vântul prin văzduh lăsând în urmă praf și fum
 Într-un galop neconținut, să-ajungă-acasă, până seara.
 Au revăzut codrul adânc, asemeni locul de odihnă,
 Și-au amintit cum s-au luptat o noapte-ntreagă cu stihia,
 Au mers pe vadul râului pân-la hotar, lâng-o colină,
 Ca de pe ea privind în jos, să-ntrezărească-mpărăția.

Petre:

- O, hoo, oprește, cal nebun, să stăm puțin, uite-o prisacă,
 După cum văd am reușit să ne întoarcem buni și teferi,
 E încă ziuă și-aș dori să ne-odihnim aici, oleacă
 Să ne tihnească ce-am făcut, privind pe cer primii luceferi!

Mi-e tare greu să-mi stăpânesc bătaia inimii, sărmana,
 Ce simțăminte o răzbat, ce dor ascuns și cum m-apasă...
 Aș vrea să știu of, c-am uitat, având la mine-n traistă floarea
 Să o întreb de împărat, de Sfântă, zâne și... Crăiasă.

Povestitorul:

Așa că din trăistuță-și scoase cu grijă floarea cea limbută
 Care de-ndată începu să-nșire vrute și nevrute:

Floarea:

- Ce vrei să-ți spun, că Sfânta Miercuri plânge și-i tare abătută,
 La fel și zânele s-au strâns să te blesteme Petre,-n curte,
 Nu vreau să-auzi ce grozăvii azvârl din gurile nebune
 Și nici că Sfânt-a spart paharul ce i l-ai dat cu mintea dreaptă
 Săltând în joc și chiuind din mână l-a scăpat, o, Doamne,
 Însă ce-i important să știi... Crăiasa, Petre, te așteaptă!
 Dacă mă-ntrebi de frați, îți spun că-s la hotar și-s după tine,
 Nu asculta chemarea lor cu glas viclean, plin de obidă,
 Cât sunt de cruzi și-nverșunați, ascunde-te, că nu-i de bine
 Chiar și-un minut dacă vei sta, le e de-ajuns să teucidă!

Povestitorul:

S-a-nfierbântat în el voinicul și parcă nu-i venea să creadă
De ce-auzea:- Să fie oare? Apoi s-a-ntors, poate că-l minte
Cu glasul ei turuind floarea, și-n loc s-o pună în desagă
A aruncat-o hăt, departe..., mâhnit de cele auzite.
Ce nenoroc sau, ce blestem a fost să nu dea ascultare
Proorociței sulfinii, despre-ntâmplări ce s-or petrece...
De multe ori și noi trecând prin clipe asemănătoare
Naivi cum suntem nici că știm, calea pe care-o vom alege!
Probabil ast-a fost să fie blestemul zânelor să-l tragă...
Curat la suflet, iubitor a toată ființa cea lumească,
Având încredere în frați și doritor să îi revadă,
A hotărât s-aprind-un foc, și lângă foc să se-ntâlnească.
Undeva-n plai, urca spre cer un tril duios de ciocârlie
Care odată-a amuțit pe larma unei oști călare,
Veneau spre dânsul în galop soldații de la-mpărăție
Cu Florea-n frunte și Costan, grăbiți întru întâmpinare.

Ce să vă spun, că i-am văzut unul cu altu-mbrățișați
De bucuria revederii, plângea doar Petru... blând fecior,
Simțind că greul a trecut și pot vorbi ca între frați
Le-a spus de leac că l-a adus și că îl are în ulcior.
Apoi îndată au plecat pe jos cu caii de căpestre,
Oștenilor le-au poruncit să plece repede, fuguța
Pân-la palat, de pregătiri, poporului să dea de veste
Că se întorc și au la ei, leacul cel bun pentru tăicuța.
Costan și Florea se-așteptau ca Petru să le povestească
Pe unde-a fost și ce-a făcut; atenți la el, ciulind urechea,
Cu pași domoli au poposit lâng-o fântână câmpenească
Zidită-anume la hotar pentru drumeți, să-și stingă setea.
Numai că puțul ei adânc era uscat, pământ și piatră
De când cu cearta care-a fost cândva, între-mpărat și zâne,
Știau de dânsa cei doi frați, verificând că n-are apă
Era locșorul cel mai bun din planul lor, pentru-a-l răpune.

Cu rugăminți mi l-au convins să se aplece peste ghizduri
Să vadă ce-i și dacă pot apă cu ciutura să scoată...
Cum l-au văzut lângă fântână, din spate, făr-a sta pe gânduri
Înjunghiat l-au prăvălit., să moară-n albia secată.
Apoi și murgul i-au ucis cu ură și sălbăticie,
Vreo câțiva metri-au tras din greu până la puț să-i care trupul,
Leșul lui cald să nu rămână a fi găsit de vreo solie
L-au aruncat lângă flăcău, ca împreună să-și dea duhul.
Oh, Petre, nu mă urgisi să-ți port eu doliul resemnat
Ca martorul neputincios în fața ticvelor stricate...
Pentru un tron, indiferent, oricât ai fi de-nverșunat
Mi-e peste fire să-nțeleg cum să-ți ucizi și propriul frate!
Așa e lumea pe pământ, plină de rău și de trădare,
Pentru-a obține vreun hatâr, ce-i lăcomiți peste puțință
În a accede-n ierarhii de orice lucru sunt în stare!
Chiar să comită fratricid; împinși de propria-le dorință.

Spre-a povesti îmi rețin plânsul cu foarte mare greutate
Privind ce fac nelegiuții, știind că au la ei ulciorul,
Fără să aibă remușcări deschis-au poarta la cetate
Mințind prin jur că a plecat... la zâne, înapoi, feciorul.
Apoi să vedeți ce bairam cu saltimbanci și cu țimbale
Cu hore-ntinse prin ogrăzi, de răsuna neică, palatul,
Oștenii regelui au strâns la curte-ntreaga răsuflare
Să proslăvească pe cei doi, fiindc-au adus tatălui leacul.
Vreo șapte zile a ținut dansul și masa-mpărătească,
Iar împăratul a primit apa cu mare bucurie,
De cum pe față s-a spălat, dorul și pofta sa de viață
L-au revenit și le-a promis... jumate din împărăție.
Ceva anume-l intriga, gândind la Petru, cum să plece
Fără să-l vadă cel puțin urcat pe scări la metereze?
Îi era fiul cel mai drag și-ar fi putut să-l înduplece
Măcar o clipă, doar atât, să stea și să-l îmbrățișeze.

ACTUL al VI-lea

Povestitorul:

Ascult cum munții povestesc despre-un tărâm neasemuit
Și despre-un prinț cum a plecat dintre cei vii el, fiind alesul,
Cu omenescul simț al firii, ce-i ne-nțeleș devine mit
Iar faptelor printre-amintiri, iute le pierdem înțeleșul.
Dacă regatul s-o-mpărți în două, nici c-o să ne pese
Având sau nu vreun avantaj, atâta timp cât nu ne doare
Ce s-a-ntâmplat, și că la tron sunt crime, intrigi, interese
Uităm de Petru c-a ajuns să zacă-n beznă și uitare.
Însă-adevărul e că nu-i cum vrem noi să ne fie bine
Și că dreptatea nu stă-n om, e dincolo de el, veghează
Asupra firii pământești plutește-un duh de mântuire
Spre-a ne uni și împăca..., cu tot ce ne îndepărtează.
Să nu vă țin prea mult de vorbă, am să vă spun și despre zâne
Ce-au mai făcut de când flăcăul le-a părăsit fugind hoțește,
Cum tulburarea le-a cuprins, grabnic s-au strâns de prin pădure
Toate la leagănul Crăieșei, să vadă ce-i... și ce lipsește.

Aceasta încă poartă-n suflet fiorul dulce-al sărutării
Ce l-a simțit atunci când Petru o dezmierda ca pe-o copilă,
Că nu și-a mai venit în fire de la strânsoarea-mbrățișării

Crăiasa zânelor:

Abia șoptit a întrebat: - Cine-a-ndrăznit aici să vină
Să guste pâinea de pe masă, să bea din apa din fântână,
Unde-ați fost zânelor plecate? Și zmeul podului, vai, unde
Se află-acuma pământeanul fugit cu un ulcior în mână
Care venind până la leagăn..., a cutezat să mă sărute!

Povestitorul:

Gândind la vis, îi simte trupul, l-ar recunoaște dintr-o mie
Cum era el, flăcăul nostru, frumos la chip ca un luceafăr,
Și cum lucra în piept amoru-i, cuprinsă de euforie

Le-a poruncit:- Porniți degrabă, și-aici să mi-l aduceți, teafăr!

Povestitorul:

Așa că au plecat ca glonțul din curte ielele nebune
Să-l caute cât mai departe pentru a-l găsi-n carne și oase,
Degeab-au răscolit pământul pe-ntreg cuprinsul lui, pot spune,
Căci s-au întors fără să-l afle, pe-acel ce de la Zori plecase.

Și-atunci s-a îndreptat spre Soare, Crăiasa Zânelor să-l roage:

Crăiasa zânelor:

- Stăpâne ce-mi lumini palatul, plutind pe bolta înstelată,
Ajută-mă, te rog din suflet, caută ochii ființei drage,
Și urma lui de vei găsi-o..., cu raza-ți adu-mi-l la poartă !

Povestitorul:

Înduișat de rugăminte spusă cu-alean din inimioară
S-a ridicat pe cer Augustul, să lumineze codrii-n noapte,
Și de pe munți cât vezi cu ochii, din zori și până către seară
Străluminând nemărginirea n-a reușit nici el să-l afle!
Nu avea cum pătrunde-n hăul întunecat de la fântână
Și nici vreun semn, cumva, de viață să se audă ori, petrece...
Voinic și cal uciși sălbatic sub un strat proaspăt de țărână
Zăceau atinși de suflul morții în puțul cel uscat și rece.
Că ceasul rău le-a fost pavăza sau le-a cântat vreo cucuvaie
Nu plânge nimeni după dânșii, așa cum faptele arată,
La curtea regelui se cântă, Costan și Florea umblă-n straie
Împărătești, de-ncoronare... și-i veselie deocamdată.

Sunt curios să ne întoarcem până la casa Maicii Sfinte
Care, așa cum a spus floarea, se jeluie peste măsură
După flăcăul ce-a plecat, sperând c-acesta să îi umple
Înc-un pahar dacă-n ulcior, i-a mai rămas vreo picătură.

Sfânta Miercuri:

- Ce-o fi cu el de nu dă semne, ce s-a-ntâmplat, oare ce face ?
Unde-i zefirul primăverii, că toată noaptea la ulucă
A zgâlțâit și s-a jucat cu grinda-n pod, nu mi-a dat pace,

De-aceea vreau să îl trimit după flăcău, ca să-l aducă.
Poruncă-i dau, numaidecât, să cerceteze pe-unde știe
Că numai el sprintar cum este ar mai putea să îl găsească,
Așa cum prin cotloane cată, l-am prins și la bucătărie
Sufând în vatră, pricăjitul... s-aprindă lemnele cu iască;
Aș mai dori nespus să-ntrebe și de ulcior, în el de are
Nițică apă pentru mine, că dacă nu, e foc și pară!
Să se întoarcă mintenaș cum o putea, pe jos, călare,
Că-i urmărit și au ajuns zmeoaicele... la el în țară !

Povestitorul:

Cuminte și ascultător, din plai blânduțul zefirel
Cel mai iubit fecior de vânt, prevestitor al primăverii,
S-a prezentat în prag sfios, ca un copil dragul de el
La Sfânta Miercuri, să îi dea prescura binecuvântării.

Sfânta Miercuri:

- Vei merge pe același drum parcurs de Petre, pân'- la poartă,
Probabil este în palat; de-l vei vedea, spune-i de mine
Și de pahar cum s-a-ntâmplat , spune-i, te rog, să se întoarcă
Că dacă-l prind zmeoaicele, ce va păți... nu e de bine!

Povestitorul:

O zi întreagă-a bântuit să-i prindă urma de opincă
Prin codru-adânc, pustiul crâncen, cotrobăind în tot palatul

Zefirul :

Nici gând de prinț: - Unde-o fi oare ? Ei bine, voi mai sta o clipă,
Să văd de e printre slujbași. Acolo cred că am să-l aflui!
Nu pot nicicum să-l intuiesc ! Ce lume e, ce zarvă mare!
Și peste tot se-aud cântări din cobze, goarne și lăute,
Costan și Florea-s lângă tron, de-a dreapta majestății sale,
Bine dispuși și nici că vor de Petre ceva să discute!

Povestitorul :

Către-nserat, a obosit vântul gingaș de primăvară
Cu-alergătura-i de copil fără vreun semn să reușească,

Mâhnit a mers înspre hotar văzând că noaptea se pogoară
 Și la fântâna din răscruci a hotărât să se-odihnească.
 De cum pe ghizduri s-a urcat, ca să pătrundă înăuntru
 A și simțit că de pe fund venea spre dânsul damf de moarte,

Zefirul :

- O, Doamne, cum mă chinuiești, sigur aici a ajuns Petru,
 Îi simt și calu-njunghiat căzut de-asemenea-ntr-o parte!
 Ce să mă fac, că-i vai de mine, eu am promis fără tăgadă
 Să îi aduc pe amândoi de unde sunt, asta voi face !

Povestitorul:

Și mi i-a luat de subțiori, stăpân și cal aflați în groapă
 Ca să îi scoată cum o ști, până la Miercuri, a se-ntoarce.
 Trecând de condru-ntunecat Zefirul, Doamne, că-mi plângea
 Deasupra lui stelele nopții plângeau la rândul lor cu jale,
 Peste pustiul dintre lumi o ploaie că din cer pica
 Să-i spele drumul de păcat... și tot nisipul de pe cale.

ACTUL al VII-lea

Povestitorul:

La Sfântă doar ce au ajuns. Cum i-a văzut, vai, ce durere,
 Că mi s-a strâns pe lângă gard toată suflarea din fâneață,
 Până și zânele-au venit, mânate cred, să-afle și ele
 Ce e, cum e, și dacă pot, pe prinț să-l readucă-n viață.
 Decât să steie la bocit, au dat năvală în ogradă
 Peste cei doi fără suflare, spre-a-i curăți de putrezime,
 Și-a suflecat Miercuri cămașa, a pus pe vatră o căldare
 Să fiarb-un terci din flori de vâsc, trebuincios pentru azime.
 Azimele le-a frământat cu lut și apă de la rouă,
 Cu glasul stins a descântat pân-a crescut mare aluatul,
 Când a-ncetat de curs în părți, din el cu mâinile-amândouă
 A rupt să-i ungă pe cei doi cum stăteau unul lângă altul.
 Știa Crăiasa de la Zori despre vecina sa că-i sfântă
 Și a trimis spre-a se-mpăca, un blid umplut cu stropi de viață,

De cum pe morți a picurat, aceștia parcă-ntr-o secundă
Mi s-au trezit ca din coșmar, slăbiți în trup și albi la față.

Petre:

- O, Maică, mult am mai dormit, unde mă aflu, ce-i cu mine,
De ce s-au strâns să mă privească zânele Zorilor, ce-i asta ?
Te-ai împăcat cumva cu ele ? Erați certate, foarte bine
Că vă-nțelegeți cel puțin ca-ntre vecini..., tu și Crăiasa!

Sfânta Miercuri:

- O, Petre, mult te-am dojenit să te ferești și să ai grijă
Că rău e omul lăcomos după putere, bani, mărire...
Ne-am împăcat după cum vezi, și pentru mine-i o surpriză !
Ceva la Zori tu ai făcut, nu știu, aștept să îți mai vii în fire
Să-mi povestești ce s-a-ntâmplat fără să minți, măi voinicele,
Căci tare mult te îndrăgesc după cum văd că au venit
Să te salveze, știind că ești pe moarte, dragelor de ele
Le mulțumesc pentru-ajutor ..., singură, n-aș fi reușit.

Povestitorul:

Trei zile-au stat să-și povestească de una, alta, ce să facă
Și-a prins puteri din nou voinicul, pe cât a fost mai punem zece,
La fel și murgul în grădină hrănit cu miere din prisacă
Aripi că i-au crescut, să zboare, fiind pregătit oricând să plece.

Un foc în piept parcă-l ardea, așa cred eu și-i înțeleg
Răgazul în a cumpăni un plan în gând, ce va să-ntâmples,
Decât să meargă înapoi la frații săi care petrec,
Peste frustrări el a trecut, cu ei nevrând să se înfrunte.
Și cum de-asemenea știa că-s de făcut și alte treburi
Ascunse numa-n mintea lui, topit de dorul zânei drage,
Cu glasul moale mulțumind încă o dată Sfintei Miercuri
Din pragul ușii a plecat fiind hotărât ce drum va face.
Într-o clipită mi s-au dus ca și cum ar fi fost o boare
Voinic și cal într-un tandem, alunecând pe după casă,
Chemat de ochii Ei, căprui, mai mult în zbor cât în picioare

Mi s-a topit Petru în zări până la salcia pletoasă.
Iar la hotar, nu vă mai spun de râu, de pod, vai, uriașul
Care privea uimit cum trec năluci spre turnul de lumină,
La poarta Zorilor ajunși, pierit-a zânelor și glasul
Când au văzut că o deschid și se îndreaptă spre Regină.

Purces-au zânele din crâng să vină iute către leagăn
Având cu ele flori de crin, de salvie, de vâsc și leandru,
Pe drum au împletit un pat din ramuri albe de mesteacăn
Pentru cei doi îndrăgostiți, cu tablier de palisandru.
Deasupra lor aștrii-argintii împrăștiind cum le e rostul
Raze de-amor prefigurând un alt destin pentru Crăiasă,
În fața ei a-ngenuncheat, apoi mi-a luat-o cu frumosul
Al nostru crai prin vorbe dulci, vroind s-o ceară de mireasă:

Petre:

- Iartă-mă, scumpa mea, te rog! Mult am greșit o, fată dragă,
Lasă-mă doar să te privesc precum albina la o floare,
Însetoșat de-al tău surâs, plecat-am glonț ca la prisacă
S-adun nectarul buzei dulci, de-ai să mă lași c-o sărutare!
Nu numai asta, dar și părul, încet și fără șovăire
Am să ți-l prind pe după gât cu mâna-mi caldă de răsfață,
Măcar o dată de-aș putea să te mai strâng cum știu, iubire,
Ca împreună-mbrățișați una să fim, bărbat și soață!

Povestitorul:

Cu ochii-nchiși mi l-a primit lăsându-și brațele întinse
Pentru-a-i răspunde la dorinți cu gura-n ispitiri șirete...
De-mbrățișări n-am ce să spun, ori de alint, nu mă dezmente
Ceea ce văd, c-am presimțit dragostea Zânei, pentru Petre;

Crăiasa Zorior:

- Dacă-ai venit să mă pețești, e dreptul tău, oricum, străine
Tânăr, frumos și că mi-ești drag, nu e de-ajuns să-ți fiu mireasă!
Promite-mi că ai să rămâi aici la Zori, de-a pururi... bine?
Altfel, de vrei să te întorci la muritori, atuncea lasă!

Petre :

- Așa va fi, cum îți dorești, n-am să mai plec și cred că nunta
Pe care noi o vom avea-o, să fie piatra de-ncercare
Între târâmurii glăsuind calea de mers, poteca, puntea
Ce va s-o treacă orice om, gândind la propria-i salvare.
Până la Zori dac-or veni Costan și Florea să mă vadă
Din partea mea-s bine primiți, iartă-i și tu, mare Crăiasă,
Să n-afle taica ce-au făcut, nu vreau din nou la pat să cadă
Și să aud că mi s-a stins îndurerat, Domnul ferească!

Povestitorul:

Mărturisindu-și dragostea cum știu doar ei unul la altul
După vreo trei zile de-amor și tot pe-atâtea de alint,
Au hotărât ca de îndată, - spre-a liniști cumva palatul -
Ce se întâmplă, ce va fi, să deie sfoară pe pământ
Că în curând aici, la Zori, va fi o nuntă-mpărătească.
Apoi s-au pus de pregătiri pentru meseni ce vor petrece,
Că mi-au plecat cu noaptea-n cap trimise de împărăteasă
Zânele-n jur pentru-a vesti că au de-acum la Zori un Rege.
Trei luni serbările-au ținut, să-ndestuleze lumea toată,
Nu mint ce spun, fiindcă a stat până și Miercurea la masă...
Aflând de nuntă a venit, nerăbdător, ca să îi vadă
Tăicuța, bunul împărat..., cu daruri scumpe la mireasă.
Numai cei doi nu au ajuns: Costan și Florea, nu-i de glumă
Că mi-au căzut bolnavi la pat, fără a ști de ce anume,
Iar dacă sunteți curioși și mă-ntrebați până la urmă
Ce fac ori dacă mai trăiesc, de-i fericit Petru la zâne,

X

Am să mă-ntorc din nou la munți
Să-aflu și eu, ce vor mai spune.

TAINILE PALATULUI DE CLEȘTAR

Personajele:

Povestitorul
Nimfa lacului
Bunica palatului
Împăratul
Împărăteasa
Ursitoarele

PROLOG

Povestitorul:

Gândurile minții tulburi, îndelung rătăcitoare,
Bucuroase să ia urma timpului fără repaos,
Căutând întâmplări stranii cu stafii și vrăjitoare
Călare pe cozi de mături, au zburat adânc prin haos,
Ca din van să îmi aducă vești despre frumoasa steauă
Urmărită de-un zmeu strașnic ce vroia pe cer s-o prindă,
Cu vârtoarea lor nebună într-a codrului vâlceauă
Au ajuns să își găsească, după zbor, locul de-odihnă.
Observând un lac prin nouri cu-ale ei raze de fulgeri,
Steaua albă, luminoasă ca o minge de cristal,
Cum a dat de grindul apei, mi s-a sfărâmat în bulgări
Ce să-acopere-ntreg țărnul într-o mantie de-opal.
De această întâmplare, timpul nedorind să uite
A dat lacului poruncă peste vremuri s-o ateste,
După gândurile tulburi mintea a-nceput să-mi zburde
Pân'-la locul cu pricina, să cunosc a lui poveste.

ACTUL I

Povestitorul:

Din tărâmul cu legende mi-a ales-o pe aceasta
Afirmând că e reală, Eu, crezând că mă-amăgește,
S-o prind iute cu minciuna, din dulap mi-am luat traista
Și-am pornit-o într-acolo, Doamne..., cât ai zice pește!
C-am ajuns să bat tot codrul împleticindu-mă prin ruguri,
Luând din urm-un fir de apă care să-mi devină cale,
Ud la tălpi, lovit de cioate, înfrânându-mă să sudui,
Nu-mi venea să cred că steaua și-a găsit sălaș în vale.
Ce-am văzut, ah...! O minune ! Un lac mare între dealuri,
Liniștit ca raza lunii pe oglinda-i de-alabastru,
Cât era de-adânc pe mijloc, cercetând că n-are valuri
După-a undei limpezime, fundul îi sclipea-n albastru.
Lângă lac, un palat strașnic, că mi-l roteai după soare
Alb ca laptele-n covată când îl lași să prindă coajă,
Răsturnat mi-era-n oglindă în întreaga lui splendoare
Prejmuit doar de sclipiciuri tremurânde ca o vrajă.

Mi-am pus firesc întrebarea: - Cine locuiește-ntrânsul?
Porțile erau închise, ușile la săli, de-asemeni,
O tăcere-apăsătoare, că-nlemneai privind la dânsul
Chinuit într-o-amorțeală cu fobii, frustrări și temeri;
Așa că voi sta o noapte curios și eu să aflu
Dacă nu cumva palatu-i bântuit de vreo nălucă,
Hotărât a fi străjerul sigur pe el că nu-i scapă
Din vederi nicio mișcare, m-am ascuns dup-o ulucă!
Și-uite-așa, la miezul nopții, cum vă spun, veni o umbră
Pân-la poartă; trase drogu-ncetișor s-o văd cum intră
De cum păși în ogradă sub a lunii rază blândă
Mi se preschimbă-n femeie pe alei frumoasa nimfă.
Urcă treptele la scară, ușa i se-ntredeschise

Cât să treacă numai dânsa în al pasului lin tropot,
Cum stăteam năuc la poartă, după câteva minute
M-am trezit ca din visare s-o aud că plânge-n hohot.

Deodat-un întuneric a cuprins întreaga vale...
Peste pleoapele-mi de plumburi m-a atins un fel de ceață
Să-amețesc lângă ulucă și să mă întind pe șale,
Ca să-adorm buștean, măi frate..., până către dimineață.
M-am trezit ursuz, în timp ce peste dealuri sclipeau zorii
Și cu zorii o mireasmă de parcă-nflorise teiul,
De grozavul somn al nopții-mi se crispaseră-obrăjorii ...
Să mă spăl - mi-am zis - că-i timpul cum de altfel mi-obiceiul.
Când să-ajung, pe lac, surpriză ! Am văzut că se-nroșise
Cum e macu-n toiul verii, sânge crud pe-albastra-i undă,
M-am frecat la ochi cu mâna să-i văd malurile-aprinse
Și-am fugit să bat în poartă. Cineva să îmi deschidă:

Nimfa:

- Cine e?

Povestitorul:

- Om bun, mă-ajută, caut un loc de scăpare!

Nimfa:

- Cum așa, cine-ți vrea răul?

Povestitorul:

- După cum arată lacul, mi-e o frică-ngrozitoare!

Nimfa:

- Stai nițel, nu-ți fie teamă, că îndată-am să-ți deschid!

Povestitorul:

Amuții, auzind glasul nimfei de pe coridoare,
Cu vreo câteva ecouri despărțite, ca și când,
Să-mi dau seama că-nlăuntru se petrece o schimbare.
Pe când porțile scrâșniră să se-audă hăt, departe,
Eu să văd sclipind o torță undeva printr-o fereastră,
Raza soarelui în flăcări mi s-a pogorât în ape

Ca să-și stâmpere fiertoarea pe întinderea albastră.
Porțile se desfăcură. Mă primi o bătrânică,
N-am cu cine s-o asemui..., că-avea fața precum untul,
Pironit, am închis ochii, mă simțeam ca o furnică
Când m-a prins de mână buna, să mă tragă înlăuntru.

Bunica:

- Nu te speria de mine cum arăt, poți gândi multe,
Am uitat și eu, băiete, de-anii-n care-am fost frumoasă,
Dacă tot ai bătut drumul până-aici, hai, intră-n curte,
Să te liniștești oleacă și să-mi spui ce griji te-apasă.

Povestitorul:

Frica îmi pieri de-ndată cu mânuța ce mă trase
Să mă ducă după dânsa spre palat până la scară,
Plopii 'nalți prejmuind curtea după zidurile groase
Să o apere de vânturi, tremurau de frig pe-afară.
La palat deschise ușa. Mă pofti cum se cuvine:

Bunica:

- Te rog, intră, dragul buni, după ușă e-un salon,
Că-ai venit să vezi palatul, asta este foarte bine
Și mă bucur nespus, maică, să mai văd un chip de om!

Povestitorul:

- De când ești pe-aici, bunico? Poți să-mi spui, ți-aduci aminte?

Bunica:

- Nu știu, dragule, de altfel tot ce vezi sunt neschimbate
De când le cunosc, spun bine, împietrite pare-mi-se
Ca într-un muzeu de ceară, să poată fi vizitate!
Numai eu m-am schimbat, bunii, pentru asta nu fac naz
Fiindcă vremea trecătoare a lucrat asiduu-n mine-mi
Și-am îmbătrânit, vai, lume... însă de ce mi-e necaz
E că de când sunt în viață, n-a bătut la poartă nimeni !

Povestitorul:

- Cum așa, n-a intrat nimeni ?

Bunica:

- Nimeni n-a intrat, băiete, că-ar fi fiert lacul în clocot!

Povestitorul:

- Dar azi-noapte îți spun sigur, cineva a deschis poarta
Și-a intrat până pe holuri, ca să-aud cum plânge-n hohot.

Bunica:

- Taci, te rog, că sperii lacul, n-a fost nimenea și gata!
Intră în palat degrabă, nu mai vreau să scoți o vorbă
Suntem ascultați, ai grijă, că pe-aici umblă năpasta
Și nu vreau cumva să-apară îmbrăcată-n neagra-i robă!

Povestitorul:

Am trecut de prag ca fulgul cu pași repezi după buna
Nu credeam că e aievea, ci că doar mi se năzare,
Într-o cameră spre capăt m-a condus încet cu mâna
Să putem vorbi în voie; eu pe pat, dânsa-n picioare.
Semăna puțin cu mama, n-avea cum să-mi fie frică
De vreun rău că îmi va face și-am adormit pe covor,
Cât mi-a fost somnul de dulce, dumneaei într-o ulcică
A cules să am la masă agrișe, pe când mă scol.

ACTUL al II-lea

Povestitorul:

M-a trezit ceva, un zgomot, cum eram întins de-a latul
Pe covor să stau o oră după-atâta osteneală,
Am sărit iute-n picioare și-am făcut în grabă patul
Pentru că venise buna și mă privea cu sfială.
- Unde sunt, ce e cu mine? - mergând să deschid fereastra -
Cum te văd, bunico, dragă, semeni foarte mult cu mama!

Bunica:

- Te înșeli o, dragul bunii, pentru tine eu sunt gazda
Și-aici nimeni nu-ți vrea răul, îți vei da în curând seama!
Vino să-ți arăt palatu-n care robotesc de-o viață,
Avem timp să îl străbatem cât e ziuă și se vede,

De poftești să pleci acasă..., nu știu să mai ai vreo șansă
Decât dacă-mi vei promite că povestea nu se pierde.

Povestitorul:

Apoi, mă luă de mână, alegând câteva ținte
Să mergem pe coridoare cu alură-mpărătească,

Bunica:

- De-ai să-atingi vreun lucru, bunii, ține drumul înainte,
Că-mpietrite cum sunt toate, ar putea să te rănească.

Povestitorul:

Curios să știu, să aflu ce-i pe-aici, să văd palatul,
Intuind firul poveștii că se leagă într-un fel,
Cum înaintam pe sală, o perdea pusă de-a latul
Ne-a oprit cu-ale ei cute tari ca plasa de oțel.
M-am întors să iau un scaun; dând să-l mișc, nimic, degeaba!
Era peste-a mea putere să-l desprind de pe podea,
Un cățel cu ochi de sticlă, fricos, cum se vede treaba
Împietrit după o vază..., se-ascunsese de ceva!
Am rămas și eu pe gânduri, oarecum cuprins de frică...
Întorcându-mă, ce credeți ! Lângă nasul meu, un flutur
Nemișcat plutea în aer și spre fluture-o pisică
Cu lăbuța să-l înhațe..., doar, că o ținea un ciucur.

Bunica:

- Lasă-le așa, băiete, cum sunt ele, nu le-atinge,
Că pot învia o, Doamne, numai eu le cunosc vraja...
Blestemat e locu-acesta, taina lui inima-mi strânge
Că de va veni-mpăratul, nu știu pe-unde scoți cămașa!

Povestitorul:

- Despre ce vorbești, bunico, ce necazuri mă așteaptă?
Nu se-aude niciun zgomot de care să-mi fie teamă,
După cum văd nu e nimeni prin palat deocamdată
Toate parcă-s pironite și bune de pus în ramă.

Bunica:

- Stai nițel, încă-i lumină, hai întâi să-ți arăt masa
 Unde va veni-mpăratul cu slujbașii să mănânce
 Ziua-s la vânat, în codru, noaptea-și caută aleasa
 Printre fiarele ucise, spre-a-și primi jertfa de sânge...
 Căci tu nu cunoști povestea stelei din cer căzătoare
 Urmărită de-ntuneric până-aici, ca să mi-o prindă,
 Sfărâmându-se în bulgări când s-a prăvălit pe vale
 Miezul ei, sufletu-i tânăr i s-a transformat în nimfă.
 Venind după dânsa, zmeul, a clădit în poieniță
 Din opalul prăvălirii o minune de palat,
 Duhurile de prin codru s-au strâns toate cu credință,
 Părăsind frunza cea verde, să-l slujească pe-mpărat.

Povestitorul:

M-a condus de mână buna la o ușă poleită
 Numa-n aur și argint, cu rubine pe alese,
 S-a deschis singură ușa, parc-o mână nevăzută
 A împins-o, pur și simplu, să vedem sala de mese.
 Oamenii-au pierit ca fumul, peste tot numai tacâmuri:
 Unele plutind în aer, altele pe cuvertură,
 În poziții curioase au rămas să stea în juru-i
 Ca o nălucire-a minții, prinsă la încurcătură;
 - De ce nu-s la mese oameni ? Unde șade împăratul ?

Bunica:

- Masa lui e cea din mijloc, sub cupola de lumină,
 Cu fripturile-aburinde, preparate din vânatul
 Zilei de ieri, dragul bunii, să-aibă ce mânca la cină.

Povestitorul:

- De-i așa, eu zic să mergem cât mai repede, bunică
 Mi-e destul ce-am văzut astăzi, vreau să le gândesc în tihnă,
 După cum vuieste lacul, ceva sigur se întâmplă
 Haide, că de s-or întoarce, nu vreau nicicum să ne prindă!

Am simțit-o și pe dânsa puțințel mai agitată
Întrucât la primul vuiet mâna rece-i se-ncordase,
N-am stat locului o clipă, nori de vânt băteau la poartă,
Pân' să-ajungem în odaie..., afară se-ntunecase.
Apoi un oftat și-un tropot de pași mici pe coridoare,
Că mi-am astupat urechea să nu mai aud nimica,
Cine tropotea? Eu, nu știu. Cum stăteam pitit în țoale
La un ochi am deschis pleoapa să constat că nu-i bunica!
Mi-aprinsese-o luminiță de privaz, ardea pe masă
Un opaiț pentru-a-mi reține visul nopții cel mai slobod,
Am închis îndată ochii, nici gând, lacul să mă lasă
A dormi tihnit căci, iarăși, cineva plângea în hohot.
- Cine e? Am strigat tare, să fiu auzit. Degeaba !
Năbușit îmi era glasul, patul simțeam cum vibrează,
Că visam, nu mai sunt sigur, oricum mintea mea, neroada
Peste gânduri toată noaptea s-a luptat să steie trează.

Ceva îmi spunea că, totuși, lucru bun nu e la mijloc...
Să n-adorm, mi-am adus mâna la obraz ca să mă pișc,
- O fi bântuit palatul... și, dorind ca să mă-ntorc
Într-o parte, mi-am dat seama că nu mai pot să mă mișc.
Plumb că mi-a intrat în oase, de-am rămas captiv sub țoale
Adormit cum doarme puiul, fără grijă,-ntins de-a latul
Și cu gândul la plăcinte, fiindcă-n somn mi-era o foame
Încât până dimineața postăvioară-am făcut patul !
Ce-am visat nu știu, de altfel încă nu pot să-mi explic
Unde-a dispărut bătrâna când spre ea am întins brațul,
Am în minte numai clipa când am dat să mă ridic
Din senin, cu zorii-n ușă, a venit să stingă-opaițul.

Bunica:

- Bună-ți fie dimineață, te-ai trezit, ai dormit bine ?

Povestitorul:

- Am dormit grozav dar, culmea, somnu-mi pare-a fi ciudat...
Tu pe unde-ai fost, bunico? Mă-așteptam să stai cu mine

Însă-ai dispărut în noapte. Spune-mi ce ți s-a-ntâmpat ?

ACTUL al III-lea

Povestitorul:

Cu ochi blânzi, vrând să se-așeze, s-a apropiat de masă,
Eu m-am așezat mai bine, s-o ascult ce vrea să-mi spună,

Bunica:

- Îți destăinui o poveste, cât pot fi de înțeleasă,
O-ntâmplare mai aparte, numai să n-o iei în glumă.
Pe aici, de când cu steaua și cu zmeul rău al nopții
După ce-a clădit palatul pentru sine, cum îl vezi,
Printre tunete și fulgeri martorii mi-au spus cu toții
Că și-a încropit oștirea din strigoi și huhurezi.
Asta fiindcă-n timpul zilei soața lui, frumoasa nimfă,
Se-ascundea în codrul verde preschimbata-n căprioară,
La vânat că-mi pleca zmeul prin tot codrul să o prindă
Și cu tolbele-ncărcate să se-ntoarcă mai spre seară.
De-asta-ți spun că-ai văzut lacul înroșit și plin de sânge,
Întrucât sunt tăiați cerbii să-i prăjească la ospăț,
Blestemat este, palatul, oricât m-aș ruga și-aș plânge
Nu-i decât așezământul unui nesfârșit dezmaț.

Lucrurile au stat altfel la-nceput, zmeul și zâna
Au dorit să locuiască în palatul de cleștar,
Între ei se-nfiripase o iubire..., bat-o vina,
Că de-ndată-au zis să-și pună pirostriile l-altar!
Știu c-a fost și-o nuntă mare cu alai, prin tot ținutul
Să se afle că din ceruri au venit să-mpărățească
Peste codri și izvoare tot ce-i viu, întreg pământul
Invocând că a lor stripe-i de origine cerească.
Viteaz mare împăratul, însă, rău, de zici că moartea
Pentru el era o glumă, un alt țel, o escapadă,
Iute foc să stingă vrajba, ocolind în schimb dreptatea

Fără milă da verdictul folosindu-se de spadă!
Numai zâna lui iubită, frumoasă prin firea-i blândă,
O minune de femeie mai putea să îl înmoaie...
Doar ce o vedea-mpăratul, că-l treceau sudori nenică
Și se rușina de dânsa ca pruncuțul în copaie.

Vreo trei ani s-au dus ca vântul, la palat nicio schimbare,
Niciun scâncet de copil în ăst timp să se-ntrevadă,
S-au căznit, însă... degeaba! Doctori, vraci și vrăjitoare
Lăudându-se că-au leacul, au pierit răpuși de spadă.
Odată, la un chef strașnic alungit spre dimineață
A venit să stea cu dâșii la ospăț și-mpărăteasa,
Cum a-ntrezărit-o zmeul i-a vorbit răstit, pe față:

Împăratul:

- Mai aștept un an, femeie, de nu naști, atât ți-e viața!

Bunica:

Și din teac-a scos oțelul, să-l învârtă pe deasupra-i
De s-au speriat mesenii gândind să o ia la fugă,
Mi s-a-nfricoșat sărmana, văzând cum lunecă umbra
Paloșului peste dânsa, că-a-nceput, Doamne, să plângă!
Lacrimile-n fire lucii i se prelingeau din gene
Peste-obrajii ei ca roua adunată în ștergare,
Nu de moarte-i era frică, ci de-a soțului plăcere
Să ucidă fără milă tot ce-i viu ori stă-n picioare.

Pân-la isprăvitul mesei nimeni n-a mai scos o vorbă
S-a băut peste măsură, ca să uite toate cele,
Jumătate dintre dâșii îndopați cu vin și ciorbă,
Prinși de aburii licorii, au căzut frânți pe podele.
Sigur e, că împăratul și-a luat soața de mână
Ridicându-se, să plece împreună la culcare,
Hotărât ca niciodată, i-a mai spus că nu-i de glumă
Și că ce-a promis, va face, fără nici o remușcare.
În iatac, a stat cu dânsa toată ziua, bunăoară,

Ocupat să-și ducă planul ca regina lui să nască,
 Din a lor împreunare un vlăstar, o inimioară
 De copil cum nu e altul, pe obârșia-le cerească.
 După ce-a trecut amurgul, a lăsat-o-n cămăruță
 Prins fiind și cu-alte treburi amânate peste zi,
 N-a uitat, însă, să-i spună cum stătea ea-n cămășuță:

Împăratul:

- Un an mai aștept, femeie! Până-atunci..., fie ce-o fi!

Bunica:

Auzind care-i porunca, n-a nctat deloc sărmana
 Printre lacrimi să se roage la icoana-i adorată,
 În genunchi a prins-o somnul după cum îmi dau eu seama
 Că stătea la rugăciune..., spre-a rămâne-nsărcinată!
 Pe la miezul nopții, însă, trei femei mai bătrâioare
 Venite de nicăierea..., năluciri ce-ntr-o clipită
 Fără să deschidă ușa-au reușit să se strecoare
 În iatac până la dânsa, toate trei în cor să-i zică:

Ursitoarele:

- Ce-ți dorești, așa să fie! Vei avea băiat și fată:
 Doar că tu, împărăteaso, n-ai să-i vezi, nici atâtica!
 Vor rămâne-n grija noastră. De altfel nici al lor tată
 Pe-unde-or fi și ce vor face, nu va ști de ei nimica.
 Ce-a fost rău aici să piară! Ce-a fost bun să-cremenească,
 Împăratul să își ceară la toți milă și iertare,
 Este scris ca niciodată ruga-i să se-ndeplinească
 Și pe veci să-i fie traiu-n umbra izbăvirii sale!

Bunica:

Un țipăt dădu regina și căzu jos leșinată
 Până-aproape despre ziuă când își mai veni în fire,
 Văzând pe-mpărat la dânsa se-agită înfricoșată:

Împărăteasa:

- Mai bine muream, mărite..., decât să fi stat cu mine!

Bunica:

N-a trecut mult pân-să afle toți că doamna lor e grea
Și-au venit să aduc-omagii cu plocoane la palat,
Nouă luni au fost o clipă, nașterea, de- asemenea,
Că a născut singurică..., pe pătuțul din iatac.
Ce-a fost scris să se întâmple s-a-ntâmplat, fără-ndoială,
Un băiat și o fetiță, îngerași de om, doi gemeni
A făcut împărăteasa ! Și cum mi-i ținea în poală
S-a gândit să-i tănuiască, pentru-a nu-i deoachea nimeni.
I-o fi fost teamă, probabil, de-mpărat, cum i-e năravul
În cruzimea-i fără margini să ucidă orice ființă,
Până dânsa să-i ascundă, cineva i-a schimbat planul,
Că a-nlocuit pruncuții, cu doi pui de veveriță.

ACTUL al IV-lea

Povestitorul :

- Cine i-a luat, bunico, spune, că-mi iau foc obrazii!

Bunica:

- Taci și-ascultă-mă, băiete, nu mă întrerupe, zău...
Fiindcă nici împărăteasa n-a știut când copilașii
Au fost luați de lângă dânsa și ascunși de ce-i mai rău !
Se apropia-mpăratul, ajunsese în grădină
De prin codru cu oștenii și-animalele ucise,
Zmeul băutor de sânge a venit pân-la regină
Știind că trebuia să nască un copil, cum poruncise!
A trântit ușa în lături, să se-apropie, să vadă
Ce-ascundea împărăteasa în cearceafuri pe laviță,
Când a desfăcut bocceaua, mai că nu-i venea să creadă
Că soția lui născuse doi puiuți de veveriță!
Norocul împărătesei, că n-avea la dânsul spada...
Când s-a-nfuriat zdrahorul, nu știa pe und-să fugă,
Invocând din nou divinul cu gândul la Preacurata
Cum e scris, a fost să scape preschimbată într-o ciută.

Povestitorul:

- Dar copiii..., ce-i cu dânșii, unde-au dispărut, bunică?

Bunica:

- Au fost duși, băiatul mamei, sus, în turnul cel mai mare
Pentru că numai acolo de pe nori o păsărică
Venea-n zbor, trimisă zilnic să le-aducă de mâncare.
Ochii sângeroși ai fiarei noaptea nu puteau s-ajungă
Până-n turn, ca să îi afle... - atât ei și nici ostașii -,
Numai nimfa către seară intra-n hol, ca să mi-i plângă
Cum e mama-nlăcrimată că și-a pierdut copilașii.
Așa au crescut copiii, ca luceferii-n ferestre
Într-o zi cât alții-n șapte, îngrijiți de zburătoare,
În ăst timp, prințul cel negru străbătând păduri celeste
Noaptea își pornea ospățul după-a zilei vânătoare.
Dacă nu mă crezi, băiete, tot ce spun, mi-e martor lacul
Căci pe malul lui și-n apă s-au scaldat acești copii
Cât era ziua de lungă, îmi zburdau prin tot palatul
Plin, de altfel, pentru dânșii..., cu daruri și jucării.

Au trecut opt ani ca vântul și-ncă zece pe deasupra,
Se făcuse domnișoara o mândrețe de fecioară,
Iar băiatul..., voinic foarte! Peste noi cu încă-atâta
Că mi se bătea cu urșii ce goneau vreo căprioară.
Adevărul e că nimfa, de prin codru fugărită,
Venea des să beie apă peste zi însetoșată,
Ceva o ținea pe-aproape, ochii-i blânzi și calzi de ciută
Nu se speriau când țâncii mi se bălăceau la scaldă.
Tot la lac veneau să-adape și o turmă de mioare
Cu doi ciobănași mai tineri, o pereche cum bag seamă
Gemeni ca și prințișorii, că mi se jucau la soare
Doar că fata și băiatul, aveau viță pământeană.
S-au împrietenit copiii, cum să spun, fiind împreună
Cât mi-era ziua de lungă ani în șir, fără oprire,

Joaca lor nevinovată printre-a valurilor spumă
Către vârsta pubertății s-a preschimbat în iubire.

La-nceput, n-a fost nimica; Promenada lor naivă
Prin grădina-mbelșugată cu cireșe la urechi,
Ce cunosc este că timpul, numai el, și-a lui enigmă
A făcut să mi se plimbe prin palat două perechi.
Se-ntâlneau de dimineată, să-aibă grijă de mioare
Rânduindu-se cu schimbul la pășune-n poieniță,
Prințesa cu ciobănașul mi-erai primii, pe răcoare,
Ca la prânz să stea la turmă, prințul și-a lui ciobăniță.
Seara se-nchidea palatul și se despărțeau amorii,
Fiecare cu obârșă-i de pământ și după fire,
Obligați la turn să doarmă până ce să-apară zorii
Către ziuă prinții noștri coborau la întâlnire.
Erau blestemați să fie ca nicicând să nu se vadă
Pe la porți cu-mpărăteasa și nici gând cu împăratul,
Știa nimfa ce vrea, fiara, când a pus mâna pe spadă
De s-a transformat în ciută: să împiedice păcatul!

Oricum a pornit războaie către patru părți de lume
Să-și mărească-mpărăția zmeul cel înfricoșat,
Că a pârjolit pământul cu a sa deșertăciune
O spun fără de tăgadă. Ce-aș da, să mă fi-nșelat!
Numai că, o simt, se vede peste tot cum ne-amăgește
Și ne-ncaieră la sânge fiara propriilor nazuri,
În război deschis cu vremea, doar aceasta reușește
Să o-nfrângă curățind-o de-ale negrelor talazuri.
Câțiva ani plecat de-acasă, numărați sunt optsprezece,
Să-mplinească proorocirea spusă-n cor de ursitoare,
Au făcut ca împăratul să se-ntoarcă spre-a petrece
Și-a-și serba marea izbândă, îmbrăcat în strai de zale
Lângă-ai săi oșteni de suflet adunați din pusta nopții
Ce la tron să mi-l slujească până-n ceasul de pe urmă,

S-a-ntâmplat ca-n miezul zilei să ajungă-n dreptul porții
Exact când îndrăgostiții își predau paza la turmă.

Tot atunci s-a stins și vraja temătorului blestem
Spus la nașterea reginei de ursitele măiestre,
Doar așa-au scăpat copiii, o spun fără să mă tem
Necaz mare ar fi fost, cu-mpăratul și-a lui oaste.
Iar din joaca lor nebună, aparent nevinovată,
Ce pe-a tainelor ispite oricum fără gânduri rele,
Dup-un timp crescând flăcăii și fetele totodată
Ciobănița și prințesa, cum le văd, mi-au rămas grele.
Nu aveau de unde să știe care-s granițele firii
Dincolo de-ale lor simțuri și ce pârgii viața are,
Cine va dori să afle care-i lege-a nemuririi
Tot ce știu este că viața nu-i deloc întâmplătoare!
E destul să ne întoarcem la palat, unde-mpăratul
A simțit străini prin preajmă și miros de carne vie,
La fel și tinerii noștri când s-a sfârșit pășunatul
Au dat nas în nas cu oastea, în poartă, la-mpărăție.

ACTUL al V-lea

Bunica:

Au fost prinși, legați în lanțuri și aduși la împărat
Cei doi tineri ca trofee, fiindcă grea le-a fost izbânda
Cetelor în fier și-n zale, după cum mi s-au luptat
Pân-la moarte feciorașii, presimțind care-i osânda.
Doar așa în toiul luptei au avut timp ca să scape,
Alergând în stânga-n, dreapta, grabnic să se-ndepărteze
Prințesa și ciobănița îngrozite peste poate
De oștirea ce prinsese pe flăcăi să-i cerceteze.
Auzind glasuri de oameni, zăngănit, sclipiri de arme,
A venit și-mpărăteasa, căprioara de pe baltă,
Să asculte ce-i ? Să vadă, căci și dânsa-abia scăpase
De blestem și era timpul la palat să se întoarcă.

Și-a făcut curaj în sine, neavând ce să mai piardă
Pân-la tron a ajuns nimfa unde îmi stătea-mpăratul,
De cum a văzut-o zmeul a și pus mâna pe spadă:

Împăratul:

- Unde mi-ai fost, ticăloaso, și-unde ai ascuns băiatul?

Împărăteasa:

- Te rog, iartă-mă-mpărate, viața-mi stă la îndemâna
Milostivei tale inimi! Că te-am iubit cu credință
Nu te mint, martor e lacul, numai el îmi știe vina
De a naște gemeni, Doamne, un băiat și o fetiță.
Unde sunt ori ce blesteme ne-a fost dat spre a le trage
Împreună soț și soață, ca să nu-i aflăm vreodată,
Cine ne-a crescut pruncuții, chiar de mă omori bărbate
N-am de unde să-ți pot spune! Și nici că sunt vinovată
În vreun fel în căsnicia-mi pusă greu la încercare
Dup-a dragostei poveste dintre noi, cum bag de seamă
Tot ce știi este că viața proorocită de-ursitoare
Am să mi-o asum, bărbate, fără să-mi mai fie teamă!
Mă gândesc că doar pământul își va lua singur obolul
Chiar aici presimt de altfel că-n palatul de cleștar
Ce e scris va fi să fie, chiar de-ți vei vedea feciorul
Nici prin gând nu îți va trece că el este-al tău vlăstar!

Împăratul:

- Cum de îndrăznești, nebuno, să-mi înșiri verzi și uscate
Spre-a mă-ndupleca să șovăi la a ta nesăbuintă?
Îți ascunzi cu viclenie fapta plină de păcate
Că doar tu ai pus în scutec cei doi pui de veveriță !

Bunica:

Și se ridică împăratul cu-ochii negri de furie
Să ia capu-mpărătesei nemilos, cu sânge rece,
Când a vrut să pună mâna pe-a lui spadă, s-o sfâșie
A venit la dânsul garda, oarecum să-l înduplece

Cu cei doi legați în lanțuri, pregătiți de cercetare
Pentru că doar împăratul avea dreptul să o facă,
Așa cum îți spun, băiete, grozăvia cea mai mare
N-a fost asta..., ci că spada i-a rămas la loc, în teacă.
Simțise zmeul din dânsul un miros de carne crudă,
Pământească ca origini, însă, cu un iz aparte,
Fiindcă-au fost aduși flăcăii de ostași cu-o lance lungă
Până lângă tron, pe trepte, spre-a fi condamnați la moarte.

Împăratul:

- Ce-i cu voi, pui de năpârcă, muritori de rând, ei bine
Cu ce drept mi-ați călcat pragul și mi-ați pângărit palatul?
De-aveți vreun motiv temeinic să vă cred, îmi puteți spune
Chiar acum pe rând, degrabă, altfel, vă veți pierde capul.

Bunica:

La cruzimea-i fără margini și-acuzați fără de vină,
Prințul cu al său tovarăș crezători întru-ndurare,
Au îngenuncheat pe trepte cu cătușele pe mână
Și-mpietriți n-au scos o vorbă, să nu-l supere mai tare!
Fără a mai sta pe gânduri, cel puțin să chibzuiască
În vreun fel care li-e vina, zmeul din el, ucigașul,
Din tărâmurile urii pentru stirpea pământească
A rotit o dată spada... și-a omorât ciobănașul!
Apoi mi-a căzut în transă, privind celălalt flăcău
Când o rază de lumină l-a atins pe ochii-i tulburi,
Venise împărăteasa. Pe-undeva păreri de rău
L-au cuprins ca să-i alunge ura și negrele-i gânduri.

Un război cumplit întrânsul a-nceput stârnit de rază,
Menită să-i lumineze partea cea întunecată,
Însă cum deasupra vieții norii negri priveghează
Zmeul hapsân, din străfundu-i a învins încă o dată,
Obligându-l să rotească spada ca să mi-l omoare
Pe cel prins, rămas în viață după-ntăia lovitură...

Însă, dintr-o dată ceva, s-a-ntâmplat... o ursitoare
Venită de nicăierea, uite-așa printr-o spărtură,
A trecut de zid ca ceața și-a umplut tot coridorul,
Iar prin ceață-a scos în curte pe flăcău și a lui mamă,
Cu-ale ei puteri măiastre, a oprit la timp măcelul
Și i-a preschimbato, de-ndată, într-un cerb și-o căprioară.
S-a întors, apoi, măiastra, să ridice ciobănașul
Mort, spre-a-l curăți de sânge-n apa lacului tăcută,
Cum era l-a luat cu dânsa unde își aveau sălașul
Rana să i-o oblojească... și la viață să-l aducă.

Între timp, o zarvă mare s-a stârnit în tot palatul
Îmbrăcat ca o fantomă din podele pân-la grindă,
Cu greu mi-au ieșit afară toți, în frunte cu-mpăratul
Să respire aer proaspăt de pe-a lacului oglindă.

Împăratul:

- Cine-a fost, spuneți-mi: cine ? Unde sunt împetricinații
Unde-a dispărut regina cu cei condamnați la moarte?

Bunica:

Mânios striga-mpăratul către slugi... și cu soldații
A plecat gândind să-i prindă pe cei dispăruți în noapte.
Numai că, deasupra apei, tremurând pe valuri zorii
Și-aruncând sidef de stele cu alici de foc și soare,
Faldurile ceții stranii, spuma lacului, vaporii
Au șters repede pe maluri... urmele de căprioare.
Unde mi s-au dus, cam bănui, pe-undeva, cât mai aproape,
Blestemați ca ziua-ntreagă să se-ascundă de-mpărat,
Pe la prânz să se întoarcă printre trestii să se-adape,
Urmărind când pleacă zmeul cu suita la vânat.

ACTUL al VI-lea**Povestitorul:**

- N-ai spus nimic despre fete, au scăpat, spune-mi, o, bunii
Și cu turma de mioare ce s-a întâmplat, pe unde-i?
Vreau să știu dacă-s pe dealuri ori la marginea pădurii
Nu-mi doresc să-aud, bunică, că-au pierit în toiul luptei!

Bunica:

- Fii cuminte, fără grijă, după ce-au fost luați flăcăii,
Nimeni n-a băgat de seamă cum au dispărut în zare
Prințesa și ciobănița, într-un crâng de-a lungul văii,
Unde și-au întocmit stâna pentru turma de mioare.
Până să-și mai vină-n fire, două zile-au stat ascunse
Și-au pândit fetele noastre de primejdie să scape,
Clar îmi este că-mpreună, au luat oile nemulse
De-au umplut în două ceasuri toate vedrele cu lapte.
Așa a-nvățat prințesa cum să mulgă, ce se cere
Ca din ciobănit pe dealuri mai departe să trăiască,
Le-a fost de ajuns amorul cu flăcăii, că-mi sunt grele
Amândouă, sorocite... în același timp, să nască.

Care le era destinul nu aveau de und-să știe
Pe pământ că sunt alese prigonitele fecioare,
A avut de grijă, Domnul, prin a stelelor solie
Să le-anunțe cum că viața-i peste tot nepieritoare.
Uneori, mai urcau dealul până-n vârful să întrevadă
Cel puțin un semn minuscul, o speranță din palat,
De cumva, trăiesc, flăcăii și că poate-s puși la treabă
Iertați fiind pentru vreo vină, de cel negru împărat.
Alteori, puteau discerne cum aleargă două umbre
Către lac și printre trestii pe l-amiază, să beie apă,
Numai că oglinda apei, cum sclipea palatu-n unde
Le acoperea privirea cu-o fantasmă-ncețoșată.

Ce-a fost dat să se întâmple s-a-ntâmplat, nu mint, măicuță,
Că-a trecut îndată vremea până le-a venit sorocul
Și-au născut doi îngeri, Doamne, un pruncuț și o pruncuță
Numai că parte de fată, pământeanc-avu norocul!

Semănau la chip copiii, încât jurai că sunt gemeni
Alăptați de două mame bucuroase că-s cumnate,
Înrudirea nefireacă m-a făcut să am noi temeri
Despre taina-mpreunării... și de tot ce ne desparte.
Că au crescut împreună asta e, nu-i o minune
Să privești cum zburdă liberi îngerași printre mioare,
Numai că-n povestea noastră ursitoarele anume
Țintuind eternitatea , așa cred, nu la-ntâmplare
Au amestecat aluatul cu duh nou cât să dea vieții
Prelungirea necesară să rodească printre stele,
Ce vezi tu e-un dat al firii, chiar și visul bătrâneții
Tinerețea, prin ea însăși, e spre a-nlocui ce pierie!
Și cum știi că ciobănașul a fost retezat de spadă,
Apoi dus până-n adâncul apelor să-și verse focul,
Fiul născut de prințesă - ibovnica lui cea dragă -
I-e leit..., îți spun bunică, căci îi seamănă-ntru totul !

Apoi, au prins ciobănașii de la vrednicele mame
Încă de mici meșteșugul păstoritului pe dealuri,
O dată pe săptămâna ajungeau cu turma-n vale
Pân-la lac, să pască iarba de pe-ntinsele lui maluri.
Cât era ziua de lungă și-aveau timp destul de joacă,
S-a trezit din nou palatu-n a lor glasuri de copii,
Printre săli și coridoare alergau, nestând oleacă
Bucuroși c-au găsit, bunii, fel și fel de jucării !
Era pentru ei păscutul, un prilej, o sărbătoare
O minune să înoate-n unda lină de pe lac,
Nu știau că printre trestii ochii unei căprioare
Îi păzea, când vine zmeul, să nu-i prindă la palat.

Așa că trimitea cerbul, puiul ei, să strângă turma
Copilașii să mi-i scoată din apă cu vorbă bună,
Pân' să-apară împăratul le era pierdută urma
Grăbit fiind ca să îi ducă, sănătoși și-ntregi la stână.

Numai că ce vrem noi bunii ori sperăm să se întâmple
Nu va fi nici pe departe, căci, pe-ascuns fără să știe
Omul simplu, muritorul, jinduind la lucruri sfinte
Urgisită-i e năpasta, chiar de s-ar ruga-n chilie.
Nu doresc să îți închipui ori să îmi invocî păcatul
De-a scorni vorbe aiurea ori n-ar fi adevărat,
Într-o zi, pe la amiază, când s-a întors împăratul
A găsit turma pe maluri, și copiii la scăldat.
Mânios, a dat poruncă la oșteni ca să îi prindă
Și la tron să îi aducă legați bine, fedeleș,
Întrucât copiii, Doamne, leșinaseră de frică
Până să își mai revină au fost așezați pe-un preș.
O, dar nu asta-i problema, ci sârmana căprioară
Care a ajuns în tropot la palat de peste ape,
A mugit către-mpăratul, cunoscând că e o fiară,
Dumneaei, să se jertfească și să-i scape de la moarte!

Împăratul:

- Ce se-aude, prindeți ciuta! Striga zmeul ucigaș,

Bunica:

Și vreo cinci oșteni pe trepte-au reușit s-o încolțească,
Mai apoi, să o aducă până lângă copilași
Ca-mpăratul, să decidă, în ce fel s-o pedepsească.
O rumoare nedescrisă a cuprins întreg palatul
Îngrozit și el, la rându-i, de completul înarmat,
De la marginea pădurii până-n deal, vuia-ntreg lacul
Să anunțe cumva cerbul, să nu vină la palat.
Nu a înțeleș sârmanul ce se vrea ori, ce se-ntâmplă
Învățat să facă zilnic primprejur o faptă bună,

Întrucât era spre seară, oile-a venit să strângă
Și să ducă ciobănașii cu turma până la stână.
Numai că, de-această dată, în apă nu era nimeni,
Iar pe mal se vedeau urme de mioare răzlețite,
Auzind glasuri de oameni, cerbul, curios din fire,
Cum era poarta deschisă, a împins-o ca să intre.

ACTUL al VII-lea

Bunica:

Doar o clipă-a fost să fie ca să vadă ce-i, de-aproape,
Frământarea din grădină, zăngănitul surd de arme,
Simțind ciuta în pericol, pe copitele din spate
A sărit pân' la-mpăratul, de pe tron să-l ia în coarne.
Apoi, Doamne, o minune! Cerul s-a deschis, bunică,
Și-o lumină nevăzută a intrat printr-o crevasă,
Oastea, armele,-mpăratul... s-au topit ca și nimica,
Iar pe scări au rămas slobozi copilașii, încă-n viață!
De asemeni, o fantomă transfigurată-n coroană,
Se văita plutind prin aer de trei stele încolțită,
Dedesubtul lor palatul încremenit ca o stană,
Răsturnat pe-oglindea apei, da, să tremure de frică !
Uite că se face ziuă, iar pe lac se crapă zorii!
La ce te gândești ? Hai, vino nu mai sta lângă perete,
Tu ai vrut să-ți spun povestea, că mă trec și-acum fiorii
Nu te mint, martor mi-e lacul, crede-mă, te rog, băiete!

Povestitorul:

- Este prea de noapte bunii, văd că nu s-a făcut ziuă!

Bunica:

- S-a făcut, nu ești treaz încă, luna-i dincolo de ploi,
Porțile sunt larg deschise, lacul stă ca într-o piuă
Așteptându-te la dânsul. Mergi, de spală-te pe ochi !

Povestitorul:

Apoi m-a luat de mână și m-a tras ușor afară,
Iar pe hol să nu mă-mpiedic, a aprins o luminică,
O simțeam cum se grăbește până ce-am trecut de scară
Și afară, dintr-odată, s-a topit..., prin grădiniță!
Doamne, m-a cuprins o frică să cad jos spun, din picioare
Că m-am încordat în mine să mă pot urni din loc,
Am trecut iute de poartă și-am luat urma de mioare
De la lac până pe dealuri, nu m-am odihnit deloc.
Alergând, vedeam palatul învelit cu-o pâclă deasă
Iar prin pâclă trei cupole sângerând ca trei peceți,
Clipocea pe lac din pliuri unda rece, vapoasă,
Îmbrăcând cu-arnici de stele zorii albei dimineți.

Auzind cum vuia codrul am ales firul de apă,
Să-l parcurg înspre amonte să mă-apropii de izvoare,
Nu știu cât a durat drumul, dar vă spun fără tăgadă
Că-am întrezărit copiii păscând turma de mioare!
M-am oprit, să stau o vreme, vroiam să mă liniștesc
După cele întâmplare așezându-mă pe-un ciot,
Gândurile minții-mi tulburi îndelung rătăcitoare
Zbârnâind pe la ureche mi-au șoptit să mă întorc.
Trebuia, oricum, să-mi deie un răspuns, o lămurire
Despre cum au rămas toate spre finalul de poveste,
Că m-am odihnit, nici vorbă! De-ndat' fără șovăire,
M-am întors pe firul apei înapoi, să văd ce este!
N-am mai ținut cont pe unde-s, știind că-i ziuă și lumină,
Ud la tălpi și tras de ruguri, zgârăiat ca nimeni altul
Am dorit să-abat poteca până lângă o colină,
De-acolo, privind în vale, să întrezăresc palatul.

Era svelt cu șapte turnuri, mai frumos ca niciodată,
Radiind până pe dealuri o lumină alb-aprinsă,
Să fi fost vreo două ceasuri până am ajuns la poartă

Ca să-apăs cu greu pe clanță, întrucât era închisă:

Bunica:

- Cine e ?

Povestitorul :

- Sunt eu, bunică, lasă-mă te rog, să intru...

Unde-ai dispărut că, nu știu, de dimineață te caut!

Bunica:

- Chiar așa ? Împinge-n ușă, vino repede-n 'năuntru !

Povestitorul:

Apoi mă luă de mână, ca să mergem prin grădină.

Bunica:

- Te văd speriat, copile, liniștește-te o clipă...

Este ziuă și-i devreme, mai avem până la cină

Iar cumva, dacă ți-e foame, hai să-ți dau un măr, bunică!

Povestitorul:

- Mulțumesc, nu-mi este foame, vreau numai să mă conving

Despre toate că-s reale, revenit cu mintea-mi trează...

Bunica:

- Sunt precum le vezi, bunică, crede-mă, că nu te mint,

La palat nu mai e nimeni, eu am mai rămas de pază!

Povestitorul:

- Spune unde-i căprioara, cerbul, oastea, împăratul,

Dacă-apare și la noapte nimfa s-o aud cum plânge?

Bunica;

- Nu e nici o nimfă, bunii, să-ți spun, m-ar bate păcatul,

Dacă-aș ști că prin saloane a putut vreun om să intre!

Povestitorul:

Frica îmi pieri de-ndată; cu mânuța ea mă trase

Să mă ducă după dânsa spre palat până la scară,

Plopii 'nalți prejmuind curtea, peste zidurile groase

Să o apere de vânturi, tremurau și ei pe-afară.

Reîntors cu-aceleași temeri, cum mă luase de mânuță

Știam ce va fi de altfel în secunda următoare:

Că mă va conduce buna pân-la ea în cămăruță
Pas cu pas având în minte filmul nopții-anterioare;

Bunica:

- La ce te gândești, copile?

Povestitorul:

- La nimic, mă uit că plopii sunt cât turlele de 'nalți!

Bunica:

- Nu te cred, ți-s tulburi ochii, poate te întrebi
De ce eu...,n-am pierit ca și ceilalți!

Povestitorul:

- Nu, bunică, pentru-o clipă mi-am imaginat că tu ești
Nimfa care vine noaptea la palat să se ascundă...

Bunica:

- O, nici gând, băiete dragă! Te înșeli, îți spun și-ai grijă
Ceva să nu ți se-ntâmpale, de ți-aș spune că-s o umbră!

Povestitorul:

- Cum, o umbră? Imposibil..., te simt, ți-am sărutat mâna,
Că ești om n-am niciun dubiu: glasul, ochii te trădează.

Bunica:

- Nu mă crezi ? Privește lacul, nu-i așa că-n el vezi luna
Și cum soarele apune, bate-n val ultima-i rază?

Povestitorul:

Inima-mi zvâcnea nebună, tremuram ca și o vargă
Răsucită de-un vânt strașnic de pe lac gata s-o rupă,
Fiind pe mal, m-a luat în brațe și-a sărit cu mine-n apă
Nimfa, buna, nu știu cine..., până-n negura adâncă !
De pe fund, ah, o mireasă... s-a 'nălțat la ceruri albă
Vălurind fervoarea clipei cu misterul ei eteric,
Împrejur numai lumină, îngerii, stele-ntr-o salbă
Asta am văzut, și-adâncul..., m-a-nvelit în întuneric.

Gândurile minții-mi tulburi, îndelung rătăcitoare,
Bucuroase să ia urma timpului fără repaos,
Căutând întâmplări stranii, cu stafii și vrăjitoare,
Au venit fără zăbavă, cum eram pierdut prin haos,
Pân-la locul cu pricina de pe lac în und-albastră,
Ca în mintea-mi rătăcită să se-ntoarcă, așadar
Și din visul negru-al nopții negreșit să mă trezească
Să uit de cele-ntâmplăte... la palatul de cleștar.

ȘI VIAȚĂ FĂRĂ DE MOARTE

Personajele:

Povestitorul
Împăratul
Uncheșul
Făt-Frumos
Calul Năzdrăvan
Zâna destinelor
Moartea

PROLOG

Povestitorul:

A fost odată ca-n povești, de n-ar fi fost, n-aș povesti
Ce s-a-ntâmplat, cinstiți boieri, cu bunăvoia dumneavoastră,
Din câte știu și-am auzit, o să vă spun ca și când ieri
S-a petrecut. Grozavă-i mintea omenească,
Visând păduchi împotcoviți că sar în sus până la cer,
Pentru-a-și găsi un alt tărâm mai bun c-al nostru bunăoară,
Și-apoi furnicile cum trag de ei cu ancore de-oțel
Să nu se piardă prin văzduh ori ca să sperie vreo cioară,
Când plopii erau plini cu mere, răchitele de micșunele,
Când megieșii de prin pruni își umpleau sacii cu alune,
Pe când albinele zburau cu banița la subțioară,
S-adune pârga de pe flori din câmpu-ntins până spre culme,
Lapte și miere îmi curgea prin sat ca apa de la moară,
Și-astfel creșteau pruncii la sân numa-ntr-o zi cât alții-n zece,

Urșii în cozi că se băteau, lupii cu mieii se-nfrăteau,
Dacă cumva vă îndoiți, mai mincinos... cine nu crede!

ACTUL I

A fost odat-un împărat și-o-mpărăteasă, Doamne, tineri
Cum nu găsești, de-ai căuta alții ca dânșii, nici prin gând!
Cu treburi prins pe la palat ți-ai fi dorit, fără rețineri
Să întârzii măcar un ceas, numai să-i vezi la braț trecând.
Oricât de mult aş cugeta privind atent la toate astea,
Știind că sunt doar năluciri cele ce crezi că par a fi,
Acolo unde nu te-aștepți lucrează pe ascuns năpasta
Cu rădăcini înfipte-adânc, printre comori și bogății!
Nu-i fericirea pe deplin a fi-mpreună soț și soață,
Indiferent ce ranguri porți, mai bun e traiul la norod,
Așa cum e de oropsit, prea binecuvântata-i soartă
S-a îngrijit de la-nceput, ca tot bordeiul s-aibă rod.
Mare mâhnire a căzut peste-mpărat și-mpărăteasă
Vroind a crește un vlăstar din ființa lor, împărat mare,
Văzând că nu e îndeajuns iubirea trupului, firească,
Pe-amândoi soți mi i-a cuprins îndat', o-adâncă tulburare;

De-aceea au pornit să-ntrebe ce-i de făcut, că nu-i de joacă
În a rămâne-mpărăția fără urmași din a lor viță,
Îndreptățiți în acest sens, au poruncit ca de îndată
Marii boieri de la palat să caute cu străduință
Un ghicitor, un vraci, un om, cum să vă spun, de Doamne-ajută
Care să fie priceput la aste lucruri mai gingașe,
De-l vor afla, să fac-orice, la-mpărăteasă să-l aducă,
Încât aceasta-n nouă luni, să deie țării-un prunc în fașe.
S-a întâmplat că l-au găsit, mare minune, chiar pe-aproape
De dânșii, într-un sat vecin, un negustor de alifii,
Puțin cam hâtru megieșul: le-a spus să vină dacă poate
Numa-mpăratul pentru leac, de vrea să crească și-el copii!

Uncheșul:

- Îmi cer iertare, dragi boieri, e-un tâlc în astă meserie,
Că nu oricine e făcut ca și sămânța să-i rodească,
E scris în cărți să te lepezi de fast, de mofturi sau trufie
Și să-ți iubești aproapele cu-ntreaga ființă pământească!

Povestitorul:

A stat pe gânduri împăratul, gata să mi-l apuce răsul
Gustând afrontul unui sluj prin vorbele-i meșteșugite,
În fine, totuși, a pornit cu noaptea-n cap până la dânsul
Să se convingă de uncheș dacă-i cinstit, și nu îl minte.

Uncheșul :

- Bine-ai venit la mine-n prag, te rog, mărite, fie-ți milă,
Mă iartă, de-am greșit ceva sau ți-am produs vreo supărare,
Te înștiințez de la-nceput fără să-mi cauți vreo pricină
Că ce-ți dorești... se va-mplini, însă-i cu-amar și întristare.

Împăratul:

- Nu am venit să-ți fac vreun rău, ci, dacă ai cumva vreun leac
Pentru copii, ca-mpărăteasa să nască prunci, este femeie!

Uncheșul:

- Am, Doamne, cum să nu, din flori puse la fiert pe loc îți fac
O alifie pentru trup, cinci nopti regina să se deie.
Ce vreau să știi, și-i important, doar un copil va fi să faceți
Un înger scump, un giuvaer... însă de el n-o s-aveți parte,
Căci un blestem necruțator ce vă e dat ca să îl trageți
Este să-l pierdeți când va fi bun de-nsurat...,prealuminate!

Împăratul:

- Ne mulțumim și cu atât, dacă-i fecior, fecior să fie !
Voinic la trup și sănătos, asta-i de fapt, ce mi-aș dori,
Noi îl vom crește ca pe-o floare, ca pe-un brăduț într-o saciesie
Udat cu lacrimi de-mpărat, căci Făt-Frumos se va numi!

Povestitorul:

Până la prânz mi-a stat uncheșul peste cazan c-o linguroaie

Și-a învățit în terciul fiert, de s-a-ngroșat ca o pomadă
Călduță, fină, uleioasă, la nas frumos mirositoare
Regina trupul să și-l dea, pentru-a rămâne-nsărcinată.
Cinstit vă spun o, dragii mei, cu-aplecăciune toate astea
Căci adevărul gol-goluț străbate-ntreaga-mi povestire,
De cum pomada a primit s-a pus pe treabă-mpărăteasa
Și mi s-a uns cum numai ea știa s-o facă cel mai bine.
La nouă luni, cum vă vorbesc, 'naintea ceasului de-a naște,
Copilul încă nenăscut din pântec mi s-a pus a plânge,
Să tacă, Doamne! Niciun strop, că s-au rugat la sfinți și moaște
Curtenii toți de la palat de frica lui, spre-a nu se stingea.

Degeaba s-au căznit boierii cu rugăminți, doar-doar, să tacă
Și-apoi să vezi c-au început să îi promită daruri scumpe,
Încât să iasă la lumină, să-l prindă doica și să-l tragă
Spre-a-l îmbăia și curăți..., nici gând de ei, fătul să-asculte!
Într-un târziu, trist, împăratul, nemaiavând ce să promită
Căzut pe gânduri, cu ochii duși a îngăimat privind departe:

Împăratul:

- Taci, dragul tatei, că-ți voi da orice poftești, la o adică
Tânăr de-a pururea să fii, viață-ți promit, fără de moarte!

Povestitorul:

Abia atunci tăcu copilul și se născu precum se naște
Pruncuțul nostru de român: întreg, viori și sănătos,
De bucurie-n toată țară s-au întins mese ca la Paște
Cu ode aduse-mpărătesei, și Domnului, un cald prinos;
Apoi, ce mi-a crescut copilul! Verde ca bradul, nalt și drept,
Ziua la dânsul se trecea cum trec la alții poate..., zece!
Cât despre școli, eu nu cunosc altul ca prințul de deștept
Fiindcă și cei mai învățați n-au mai avut ce să-l învețe.

Însă, cum stau și vă vorbesc, ce trebuia să se petreacă
S-a petrecut, căci, dragii mei, cuvântul spus de om e lege!
Cine-a promis vreodată-n viață ar trebui să înțeleagă

Făgăduința-și respecta, cu-atât mai mult, dacă e rege!
 După o vreme, s-au văzut schimbări adânci la prințul nostru,
 De parcă pietrele de moară-l rodeau în suflet pe băiat,
 Așa de-adâncă-i era rana durerii lui, Doamne, cât postul
 Spălării lumii de păcate că mi-a căzut bolnav la pat.
 Aflând de dânsul, împăratul, și presimțind care-i durerea
 Lui Făt-Frumos, a și venit iute să-l vadă, să-l întrebe:

Împăratul:

- O, dragul meu, spune-mi ce ai, înlătură-mi din gând temerea
 Vreunei boli cum bănuiesc și ce dorești ca să te-ntreme?

Făt-Frumos:

- La naștere, ai spus tăicuță, că-mi dai ceva, uite-i sorocul
 Promisiunii de demult, viață pe veci fără de moarte,
 De-ai auzit cumva, și știi, spune-mi măcar unde e locul
 Acestui dar neprețuit... asta îți cer, dacă se poate!

ACTUL al II-lea

Povestitorul :

Nu pot să spun cum împăratul pe loc s-a întristat, sperase
 Încă de-atunci să uite pruncul ce i-a promis pentru-a se naște,
 Premeditând trecerea vremii, știa că va putea să-și lase
 Uitate cele ce-a promis, ferm fiind a nu le recunoaște:

Împăratul:

- O, dragul tatei, am uitat, nu știu ce mi-a trecut prin minte
 Și cum de mi-au ieșit pe gură astfel de vorbe, e-un mister...
 Să te împac eram în stare să spun orice, cum sunt părinte
 Ca tu să taci și-aș fi promis, până și stelele din cer!
 De unde aș putea, tăicuță, să îți ofer aceste lucruri?
 Mă depășesc, sunt peste mine și peste stirpea omenească,
 Angajamentul de atunci eu l-am făcut ca să te bucuri
 De viață, dragule, de noi... și-mpărăteasa să te nască.

Făt-Frumos:

- De nu poți tată, să îmi dai ce mi-ai promis, nu-i o rușine,

Mă mulțumesc și cu atât, urmând ca eu să-mi dau silința
În a prelua acest demers, să-l duc, de pot, la-ndeplinire
Ca tu să scapi de-acest blestem, spre-a-ți săvârși făgăduința.

Povestitorul:

Și s-au rugat de dânsul: curtea, întreg palatul, boierimea,
N-au reușit sub nici o formă ca să-l întorcă, să-l împace

Făt-Frumos:

- Nu m-am născut să vă fiu rege, ci să străbat nemărginirea
Aflată dincolo de stele, asta mi-e dat... și-așa voi face!

Povestitorul:

Până la urmă împăratul convins că nu este de șagă
S-a oferit să-i fie-alături cu tot ce poate și-i nevoie,
Să aibă haine pentru drum, merinde proaspete-n desagă,
Iar dintre caii-mpărătești pe cel mai bun ca să i-l deie.
Cum a intrat în grajduri prințul să vadă murgii, să-i încerce,
Luându-i de coamă câte unul și cu căpăstrul să-i strunească,
Au căzut toți cum pică frunza, fără ca dânsul să se-apele
Așa de moi erau mânzocii: niciunul bun, ca să-l slujească!
Dorind să plece, cu-ntristare privind prin grajduri de mai este
Vreun bidiviu scăpat, probabil, în urma celor întâmplare,
Undeva-n colț mai era unul: culcat pe paiele din iesle
Atât de slab că prințul nostru a vrut să-l mângâie pe spate.

Simțindu-i gândul bun și gestul, numaidecât i-a vorbit calul:

Calul Năzdrăvan:

- Ce poruncești să fac, stăpâne? Ca să te-ajut să pleci de-aice
Nu pot așa, lungit în paie... crede-mă, eu sunt armăsarul
Cu aripi largi să-nfrunte cerul, precum am fost cândva, voinice!

Povestitorul:

Se ridică cu greu jărpanul legat de gât cu o parâmbă
Prinsă de zid, să-și deie seama și Făt-Frumos că nu-i nebun,

Calul Năzdrăvan:

- De vrei să ai ceea ce cauți, adu-mi, te rog, căldarea plină

Cu jar încins ca să îmi crească aripi să zbor, ca un lăstun.
 De-asemeni, mergi la împăratul și cere-i ce am să-ți enumăr:
 Coiful și spada, buzduganul, cămașa, scutul de oțel,
 Arcul și tolba cu săgeți, sulita lui când era tânăr
 Și hainele păstrate-n ladă, spre-a te-mbrăca, taman la fel!
 Apoi să mă-ngrijești, voinice, vreo șase săptămâni, în fine
 Să îmi recapăt ce-am pierdut zăcând pe-aici fără putere,
 Ovăz în spic te rog să-mi dai, fiert numa-n lapte cât mai bine,
 Pentru-a-ți putea îndeplini poruncile cele mai grele!

Povestitorul:

Văzându-l cât era de aprig, s-a minunat și Făt-Frumos,
 C-a mers la împărat să-i ceară exact ce-a fost povățuit,

Împăratul:

- Îți dau cu mare drag, tăicuță, ce spui nu-mi este de folos,
 Numai că armele din cufăr, așa de tare-au ruginit!

Făt-Frumos:

- Nu e nimic, am să le curăț cu mâna mea să strălucească,
 De-asemeni hainele purtate le căptușesc c-un strat de vată,
 Voi izbuti, de-asta sunt sigur! Și încep să meșterească

Povestitorul :

Cum numai el, voinicul nostru, știa ce trebuie să facă.
 De cal s-a îngrijit să-i deie zilnic căldarea cu jărat
 Și cum înfuleca cu noduri scotea pe nări jerbe de foc,
 Parc-un furnal fierbea în dânsul, că-și încorda trupul sălbatic
 Și se-arcuia precum oțelul, gata prin jur să rupă tot.
 Destulă treabă că avu vreo șase săptămâni, pe multe,
 Dar izbuti să-și ducă treaba cum i s-a spus, ba chiar mai bine,
 Că năzdrăvanul meu din grajd hrănit cu-ovăz și lapte dulce
 S-a transformat într-un cal strașnic, cu patru aripi heruvime!

Făt-Frumos:

- De azi în trei zile plecăm, aștept momentul cu nesațiu...
 Vom părăsi oricum, Pământul, cale de-un ceas îi vom da roată,

Țelul suprem e să străbatem de vom putea, întregul spațiu
Aflat pe dincolo de Soare, nestrăbătut de om vreodată.
Presimt că undeva-ntre stele ne-așteaptă mândrele nirvane,
Un dor de viață mă-năbușă ca-ntr-un pustiu de vânt și scrum,
Mi s-a promis ce nu se poate găsi pe-aici, măi Năzdrăvane
Așa că îmi voi strânge-n grabă tot ce-i de luat cu noi la drum.

Calul năzdrăvan:

- Gata și azi, eu sunt stăpâne! De poruncești ca să plecăm
Abia aștept să-ți fiu alături, indiferent unde vei merge,
Vom împărți între noi totul, chiar gerul ce-o să-l îndurăm
Prin întunicul celestu', dacă de Soare ne vom pierde.
Îți mulțumesc că m-ai ales dintre-armăsari numai pe mine
Alt prinț, probabil, mă lăsa să zac în iesle ca să mor,
Nutrind să zbor din nou spre stele, văzându-te-ntristat stăpâne,
N-aveam cum altfel să te-nduplec, decât să știi că-s vorbitor.

Povestitorul:

A treia zi de dimineață s-au strâns cu toții la palat:
Oșteni, boieri, toată opinca venită-anume spre-a-l petrece,
Erau așa porniți să-l vadă pe el, copilul de-mpărat
Cu ochii-n lacrimi să-l roage, că poate, totuși, n-o să plece.
De neclintit mi-a fost voinicul. Ce soartă crudă, ce blestem
Când își luă pe dânsul straiul, ceru iertare mamei drage,
Se-mbrățișă lung cu tăicuța - cum să vă spun- acum cutem
Să-afirm că până și ursita... nu-l mai putea din drum întoarce!
Încălecă cu grijă murgul ca nu cumva să mi-l trântescă,
Trecu de poartă-ncetișor, la fel și carul cu merinde,
Vreo două sute de soldați au fost aleși să-l însoțească
Spre-a-l apăra de vreun dușman prin grija regelui-părinte.
Cum străbătură-mpărăția, mi i-a întors până la urmă
Și-a împărțit ce-avea cu dânsul: - mâncarea, banii,- la oșteni,
Prințul a luat cât duce calul: merinde pentru-o săptămână,
Gândind să deie și la alții, cum fac bunii samariteni.

ACTUL al III-lea

Tainicul drum spre nemurire, neasemuitul zvon al clipei
Îi îmbia cu depărtarea stârnind în Făt-Frumos fiori,
Deasupra lor stelele nopții zoreau lucind penele-aripei
Să se desfacă-n evantaie, ca să plutească printre nori.

Calul Năzdrăvan:

- Poruncă dă, să zbor, stăpâne, alege-o țintă, numai una
Ce tu o știi prin constelații, că-aici deja se-așează noaptea,
De vom zbura cât mai departe, eu zic că prima haltă-i Luna,
Ce după culme răsărit-a; numai să poruncești, și-s gata!

Făt-Frumos:

- Gata de-mi ești dii, năzdrăvane, să nu ne prindă dimineța
Ajunși pe dunele Selenei, precum le văd că ne așteaptă,
Vom poposi să-admirăm munții întinși pe toată-i suprafața
După ce-n zbor până acolo vom da ocol la cer o dată.

Povestitorul:

Și mi-au plecat cum pleac-un vultur, bătând din aripi către soare,
Încât în urma lor văzduhul ridica pleoapele să-i vadă,
Spre răsărit zburând ca vântul, voinic și cal într-o-ncețtare
Prin spațiul noilor fruntarii, vroiau de lume să se piardă.

Timpul, la rândul lui părdalnic, a stat să-și tragă răsuflarea
Privind cum trec nepăsători pe lângă dânsul, fără urmă,
Norocul este c-au ajuns, după cum știm, urmând chemarea
Destinului ce i-a purtat nevătămați..., până la Lună.

Calul Năzdrăvan:

- Suntem pe alt tărâm, voinice, cerul cum vezi e-o pâclă neagră
Și-un praf de oase ca făina e peste tot, îl simt în ceafă,
Poate-i tărâmul vreunui zmeu, fii pregătit că nu-i de șagă
Dragorul nopții când va trece..., e vai de noi dacă ne află!

Povestitorul:

Doar ce vorbi că-n depărtare, pe zarea-nchisă ca cerneaua

Zbura spre dânsii fioros un zmeu din tagma lui drăcească,
Înalt cât dealul cetățuii, prăpăd era pe cer beleaua,
Că-mi arunca pietre de foc peste cei doi să-i prăpădească.

Calul Năzdrăvan:

- Încoardă-te în șa, voinice, strânge-mă-n chingi și țin-te bine,
Că vom zbura și noi spre dânsul să-l înfruntăm, avem o șansă,
Ne vom feri cumva-ntr-o parte, ascultă-mi sfatul și reține:
Să mi-l lovești cu buzduganul cât poți, în fruntea lui pietroasă.

Făt-Frumos:

- Dii, Năzdrăvane, gata sunt, îl voi lovi, n-ai nici o grijă,
Doar să m-apropii să-l țintesc de la vreo douăzeci de pași,
În jurul lui, dacă zbori roată, să ne ferim de câte-o schijă
Și când voi zvârli buzduganul..., tu aripile-n jos să-ți lași.

Povestitorul:

S-au ridicat în slăvi ca vântul, deasupra lor cerul cu stele,
Pe dedesubt trecea dragorul scrâșnind din dinți, tunând a ploaie,
Vijelios mi-a pornit murgul pe lateral ca să-l înșele,
Iar Făt-Frumos să mi-l lovească cum știe el și să-l înmoaie.
Din zbor a aruncat cu lancea, prin solzi la inimă să-ajungă
Spre-a-l liniști de-atâta zarvă, subit să-i stâmpere răsufnul,
Căzut pe dunele Selenei, întreaga zi cât e de lungă,
Aici, în soarele năprasnic erau convinși că-și va da duhul.
N-am avut timp nici să-nchid ochii, așa de iute-a fost voinicul
Când a lovit cu buzduganul direct în fruntea lui de zmeu,
Străpuns de suliță, dragorul, în zbor că și-a găsit sfârșitul,
Urmând să se prefacă-n pulberi, nu mint, m-ar bate Dumnezeu!

Calul Năzdrăvan:

- De ce e praful fin ca pudra abia acu-nțeleg, stăpâne,
Nu ești tu singurul războinic căutător al nemuririi,
Nenumărați viteji trecut-au de-a lungul anilor, văd bine,
Și cred că pulberea cea albă-i din trupul lor, ofrandă Lunii.
Mai cred, de-asemeni, că dragorul era pe-aici un fel de strajă,

Un hop de care să nu trecem, tărâmul lui, prima-ncercare,
Aș vrea să poposim o clipă, poate găsim cumva vreo oază
Cu apă bună de băut sau vreo pădure..., până-n zare!

Povestitorul:

Și-au început să cerceteze în stânga-n, dreapta, înainte,
La pas trecând pe după dealuri vreo urmă dacă-i sau vreo apă,
Că mare foc era întrânșii încinși de pustia fierbinte,
Dorind răcoarea unei frunze, pe-aici să se odihneasc-oleacă.
Cum vă vorbesc, de-odată-n ceruri a apărut de printre astre
O arătare ca lumina, o piază rea, urlând turbată,
Mama dragorului, măi neică! Că i-a murit fecioru-aflase
Și că venea, Doamne, spre dâșii, lucind precum o stea cu coadă.

Calul Năzdrăvan;

- Hai să fugim de-aici, stăpâne, uite cum zboară zgripturoaica
Și se apropie ca glonțul plină de ură și furie,
Vrea viața noastră, sânge proaspăt, carne de om cere șerpoaica,
Să o frământa-ntr-un aluat,... din el dragorul să învie.
După cum vine dinspre Soare, noi o s-o apucăm spre Marte,
Poate scăpăm fără de luptă, plecați ne-om depărta, voinice,
Tu pregătește-ți o săgeată, spada s-o ai cât mai aproape,
Haide, și nu mai sta pe gânduri, ține de frâu și să-i dăm bice!

Făt-Frumos:

- Stai liniștit, măi Năzdrăvane, vreau s-o-nfruntăm, nu-mi este frică,
Ridică-te în zbor deasupra-i, s-o pot ținti cu o săgeată,
Moartă s-o văd, că nu mai mișcă! Asta-mi doresc, apoi de chică
Să o apuc, să-i tai plăvița, ca să rămână fără coadă.

Povestitorul:

Doar ce tăcu și împreună zburau precum o vrăbioară
Pe cerul Lunii sedefiu, purtați de-a gândului speranță,
Zburau să-nfrunte hidra nopții, zmeoaica Doamne, crunta fiară
Ce-mprăștia în jur scânteii cu jeturi mari de-abur și gheață.

Mare primejdie pe capul lui Făt-Frumos, dar, ce să facă
A acceptat să se înfrunte convins de propriile temeri,

Aflat deasupra lighioanei a scos din tolbă o săgeată:
Țintind-o-n ochi a tras cu sete, fiindcă sclipeau ca două cremeni.
Chiorî pe loc, urlând, năpasta, și-a dat să muște-n stânga-n, dreapta
Ca mai apoi altă săgeată să-i ia vederea întrutotul,
Apropiindu-se de hidră de gât a prins-o,-apoi cu spada
Voinicul, dintr-o lovitură l-a retezat, ca să-și dea ortul.
Și începu să curg-o ploaie vuind spre Marte ca turbată
Să îi înece mai, mai, stiha, de nu zburau din a ei cale,
În urma lor astrul cel roșu se albăstri, vă spun, de-ndată
Ce din înalt căzu potopul și-l îmbracă cu mări și-oceane.

Făt- Frumos:

- Dii, dragul meu, haide să mergem, că nu putem opri, vezi bine,
Aici pe astrul dimineții e pocinog..., și-a noastră-i vina!

Calul Năzdrăvan:

- Stai liniștit, îți spun, voinice, ce-a fost e scris și în Psaltire,
Oricum ai da fu să se-ntâmples, numai că noi am fost pricina.

ACTUL al IV-lea

Făt- Frumos:

- Atunci, aș zice să rămânem încă puțin, numai o clipă,
Până ce apele genunii vor fi captate-n canioane,
A patra astră de la soare, sora Pământului mai mică
De ne-o primi la țărnul mării, pentru potop să-i cer iertare.

Calul Năzdrăvan:

- Nu avem timp să stăm, mărite, toate prin sine se îndreaptă
La fel și Marte va renaște cu-ntreaga-i ființă-n devenire,
Noi căutând eternitatea, lungul traseu ce ne așteaptă
Abia acum își deslușește în spațiu propria menire.
Telurul de-altfel ce ne-atrage e doar un vis, un moft al sorții,
O închisoare-n care viața pulsează-n inimi neferice,
Miraj al minții-i nemurirea, că n-o cunoaștem, știm cu toții
Ce căutăm e țelul nostru..., numai că nu poate să strige!

Făt-Frumos:

- Dreptate ai, măi, Năzdrăvane, întreaga viața ne e zbor

Eu trag nădejde că și Marte va prinde-un iz primăvăratec,
Ce-mi spui, te-asemeni unui dascăl deștept ca însuși Solomon,
De parcă nu te-aș fi hrănit cu-ovăz în lapte și jăratec!

Calul Năzdrăvan:

- Nu mai glumi, te rog, stăpâne, nu-mi știi mirabila sorginte;
Când eram mânz, vestitul Pegas, prieten cu tata de ospete,
Mă aducea să văd Pământul, bogat pe-atunci, cu holde-ntinse
Numai că lăcomind verdeață, era să mor de bătrânețe!
De-asemeni simt că herghelia e undeva pe cer, m-așteaptă,
Tânjesc să pot a mă întoarce la pajiștile dintre stele,
Destinul tău cum văd, voinice, către final are-o erată
Valabilă sau nu, prin textu-i, de vrei să știi, ceva îți cere!
Hai să zburăm cât mai departe, să nu ne-ajungă blestemata
Consumatoare de iluzii printre mormintele lumesti,
Dușmanul după noi să-l pierdem, căci e momentul să fim gata
De zbor. Prin univers tu haide! Și-ascunde lumii... cine ești!
Avem de mers câteva ceasuri până la Jupiter, stăpâne,
Cine-a trecut pe lângă dânsul nu va uita să-l onoreze,
Așa și noi, pe când vom trece, ne vom purta cum se cuvine
Având nevoie de-al lui sprijin, prin spațiu să ne propulseze.

Giganticul ciclop de gaze mocnind în miezu-i tumultuos,
Nevrând să-i deranjăm copiii aflați la joacă prin grădină,
Să nu te sperii, de-i vezi ochiul, deși arată fioros
Din el țâșnesc scânteii de viață și curcubee de lumină.

Povestitorul:

Abia sfârși, că de departe îi atrăgea cu-o undă astra
Prea iubitoare de copii, numai că planu-i era altul,
Să îi aducă pe orbită ca de pe ea cotind la dreapta
Cu un impuls să îi azvârle cât mai departe-n cer, gigantul.
Credeți-mă! Așa a fost! Nu sunt scorneli nici de-astădată,
Plutind în zbor doar ce schimbat-au cadranul fusului orar,
Și-o forță nemai-întâlnită i-a propulsat cât să străbată

Fără efort ultima parte din zona spațiului solar.
Nu spun ce au putut să vadă pe-aici, la capătul de lume,
Cu feluritele-i priveliști care de care mai frumoase:
Saturn, Neptun, Uranus, Pluto venit cu un alai anume
Pân-la hotar să-apuce-n pripă căldura ultimelor raze.

Calul Năzdrăvan:

- Abia acum vom găsi drumul cel bun prin spațiile vaste
Către tărâmul nemuririi, alean al sferelor celeste,
Mirajul lui ne va transmite plasmodieri iconoclaste
Ca să putem scăpa de rele și de orbitele funeste.
Eteru-nvârte constelații dispunse-n forme să-nțelegem
Tipare oarecum asemeni alcătuirilor lumesti,
Drumul de mers spre nemurire ne este dat să îl alegem
Fără să știm că veșnicia-i... un front de lupte sufletești.
Îmi bate inima, voinice, o undă tainică ne trage,
Miros de flori și iarb-adulmec deja, presimt, suntem aproape...
Nu văd nimic, totuși, genunea are-un miros care îmi place
Deschide ochii,... am ajuns în țara vieții fără moarte!

Povestitorul:

Pluteau în zbor pe-un plai întins și-o vreme ca de primăvară
Îi îmbăta c-un vânticel iscat de zărilor senine,
Foarte-obosiți, voinic și cal, încet pe câmp se așezară,
Dorind să steie-a se-odihni..., printre savorile divine.

Au adormit ne-ntinși, vă spun, cât patru zile pe Pământ,
Numai că-n astă parte-a lumii e-o dimineață permanentă,
Nici cald, nici frig, doar o răcoare plăcută, fină, fără vânt
O adiere cu miresme din flori de tei, de crin și mentă.
Din somnul greu ei s-au trezit ușori ca fulgul de mătase
Căci pe-oboseala care fu intraseră-n pământ de-un stângen,
Cu mâna dreaptă Făt-Frumos s-a șters la ochi, trosnind din oase,
Văzând cât e de vigorat, sclipindu-i fața ca de înger;
La fel și murgul, binișor că mi-a venit bătând din aripi

Lângă stăpân la vreo trei pași, ca nu cumva să mi-l încurce...

Calul Năzdrăvan:

- Fii pregătit de ce ne-așteaptă, ne-am odihnit destul, mărite,
Mai este-un hop ce va să-l trecem și-apoi să vezi ce bine-om duce!
Numai să fim atenți pe cale, căci veșnicia e păzită
Grozave fiare stau la pândă prin codri-ntunecați, știu bine,
Deja eu am un plan s-ajungem la casa ce ți-a fost sortită
Încălecă! Strânge de hățuri și ce va fi... lasă pe mine!

Povestitorul:

Încălecă iute voinicul, trase de chingi, de ham, de frâie,
Atent își potrivi piciorul în scări, lipit de subțioară,
Apoi își strânse-n jur chimirul, ca toate armele să-i fie
Cât mai aproape, la-ndemână, pentr-o izbândă mai ușoară.
Și mi se ridică-armăsarul în zbor, cu forță, din picioare
Bătând din aripi prinse vântul ca ajutor spre nalt să urce,
Vua în depărtări pădurea și fremăta de-atâtea fiare
Cu gâturile lungi prin ramuri, gata oricând de trup să-i muște.
Deasupra lor rotea voinicul spada cu sânge, ca să le taie
Pe cele ce-ajungeau la dâșii, el pe sub aripi să se-apelece,
Sălbăticiunile pădurii, cu gurile pline de zoaie
Țipau cu poftă la cei doi, pândind momentul să-i sfârtece.
Și mi se ridică spre nalturi cât mai departe, Năzdrăvanul,
Încât să vadă-n largul zării palatul mândrei veșnicii,
Urlau de ciudă zmeii nopții privind cum scapă pământeanul
Și cum din cer coboară prințul..., la porțile palatului.

ACTUL al V- lea

Povestitorul:

Apăi să vezi atunci, neicuță, ce gălăgie, ce vâltoare
Mi s-a făcut când Făt-Frumosul a deschis poarta la palat,
De cum pe prag a pus piciorul la fel și codrul în mișcare
A început s-asmută șerprii după feciorul de-mpărat.

Norocul lui a fost cu-o zâna venită grabnic pân' la dânșii,
Să vadă ce-i, și să îi scape. Știa întreaga lor poveste,
Mai mult de bucurie zâna, că au venit, și-a strâns supușii
Adică fiarele pădurii, spre-a le-mblânzi, căci, așa este
A fost părtașă când copilul cel nenăscut plângea în burtă
Și nu vroia să se sloboadă! Citindu-i viața după soarte,
Ea l-a convins pe împăratul ce va să spună, să promită
Copilului pentru-a se naște: "Viață pe veci, fără de moarte!"
Ei i-a fost drag nespus de dânsul, de-altfel chiar interesată
Peste genuni stăpân să pună un bărbat tânăr și frumos,
Fiind trei surori mai tinerele, vroiau și dânsule să aibă
Un împărat peste fruntarii, vrednic la tron și bun de soț.

Cum era zâna mai nălțuță, subțire, fină, mlădioasă,
Cu ochi albaștri ca și marea, adânci cât să nu-i poți cuprinde,
O sumedenie de gânduri isca prin talia-i frumoasă
Că amorțeau numai privind-o... cu limba mestecând cuvinte.
De cum ajunse pământeanul în preajma dânsei, mai aproape,
Se-opri de-ndată tărăboiul a mii și mii de lighioane,
Pe patru rânduri, după neam, la jgheaburi s-au înșirat toate
Ca să primească cumițele de la stăpâna lor mâncare.
Cam două ceasuri dură zarva, până ce ultima jivină
Și-a terminat din troc tainul să vină rândul celor doi:

Făt- Frumos:

- Te-mbrățișăm și-ți mulțumim din suflet, preafrumoasă zână,
C-ai apărut taman la timp, altfel..., meniul eram noi!

Zâna destinelor:

- Bine-ai venit pe-aici, voinice, stai liniștit, nu-ți fie teamă!
Cum ați ajuns, cunosc, știu bine precum te văd și mă privești,
Tărâmul vieții fără moarte ce ți-a fost dat să-l calci, bag seamă
S-a hotărât să te primească și-aici vei sta cât îți dorești!

Te rog, descalecă și intră fără de griji prin tot palatul
Oricum, ai reușit, voinice, să-nfrunți cărări nemai-umbrate,

De când ai părăsit Pământul știam că va veni-mpăratul
Ales de noi să-mpărătească tărâmul vieții fără moarte.

Povestitorul:

Cu-aplecăciune Făt-Frumos, văzând minunea de muiere,
Se-apropie să îi sărute mânuța-i albă ca o coală,
Gura lui slobodă, - omenescă, de cum atinse fina piele
Dezlănțui fiori de-amor..., gata să pice de-amețeală.

Zâna destinelor:

- Vino-ți în fire, voinicele, fii mai bărbat la o adică
Și eu te vreau, doar sunt femeie, că mă dorești, e de-nțeles,
Pe lângă zânele-mi surori din toate trei, sunt cea mai mică
Fără de voia lor n-am cum, să-ncurajez al tău demers.

Făt-Frumos:

- Ce zi frumoasă, fată scumpă, du-mă la dânsele degrabă
Pentru-a le spune adevărul, fără vreo altă nerozie,
Părerea lor dacă contează, pe cât îmi ești mie de dragă
Te-asigur că am să accept orice, numai să-mi fii soție!

Povestitorul:

Ușor se-apropie voinicul, luă zâna-n brațe ca pe-un fulg
Cu bunăvoia ei bag seamă, văzând cum stă fără să fugă,
O dezmierdă gingaș flăcăul și-apoi cu buzele-ndelug
Se alipiră ca doi fluturi surprinși de flori când se sărută.
Pe Năzdrăvan mi-l sloboziră să pască iarba pe coclauri
Până la granița celestă, păzită fiind de lighioane,
C-a fost numit administrator peste pădurea cu balauri
Era și el un fel de rege, nu pot să spun altceva, Doamne,
Și să mi-i vezi pe-ndrăgostiți cum se plimbau strâns de mânuță
Ca toată lumea să-nțeleagă ce e, ce trebuie să facă,
Surorile zânei-mirese și-au dat acordul de voință
Ca la palat să-nceap-o nuntă, așa cum n-a mai fost vreodată.
Pe îndelete, Făt-Frumos a prins tot rostu-mpărăției
Înscăunat în toată legea pe tron ca țara să conducă,
De la-nceput a fost în stare să-nvârtă roata veșniciei

Cu două mâini ca pe un ceas, la timp clipita să erumpă;

Atât avea de făcut dânsul, arcul de timp să îl armeze
O dată-n zi de dimineață ca nu cumva să se oprească...
Către sfârșitul săptămânii, mergând prin codri să vâneze
Lăsa la tron câteva zâne, alese de împărăteasă.
I se spusese să colinde toți codri din împărăție
Numa-ntr-un loc să nu ajungă, anume-n Valea Plângerii,
O vâlceluță-ncântătoare cu căpriori, mistreți, să știe
A n-o străbată din greșeală, că își va pierde îngerii.
A ascultat și-i era bine, încet, încet, se deprinsese
Cu noul trai fără de grijă, fără dureri, nici gând de boală,
Așa-i zburau de-a valma anii, tânăr era precum venise,
Ba parcă mai voinic, mai sprinten, slujit de draga-i soțioară.
Până-ntr-o zi când, o zvărlugă de iepuraș l-a scos din minte,
Că-a tras vreo trei săgeți aiurea fără măcar să îl atingă...
De supărare, Făt-Frumos luându-o la goană înainte
Așa s-a dus, că s-a trezit... pe valea cea năpăstuită.

Acolo a mai tras o dată și, gat-a fost! Mare scofală,
Că nici prin gând mie ca om nu mi-a trecut ce-o să se-ntâmple
La fel și vânătorul nostru, a zăbovit până spre seară
Vrăjit de-a luncii feerie: cu urși, cu căpriori și ciute.
Într-un târziu și-a luat vânatul să se întoarcă la palat
Când, ce să vezi? O amintire mi l-a lovit ca o nuia,
Precum că și-a lăsat părinții cu sufletul neîmpăcat
Undeva-n timp, în voia sorții... fără-a mai ști de ei ceva.
N-a îndrăznit nimic să spună întors la zânele măiestre
Despre-ntristarea fără margini ce din senin că l-a cuprins,
Împărăteasa suspicioasă de-a lui schimbare fără veste
L-a întrebat îngrijorată pe unde-a fost, ce-are de zis?
Că se citea pe chipu-i palid o încleștare fără seamăn
Și cum sub pleoape avea lacrimi scurse din vița-i pământescă,

Zâna destinelor:

- Nefericitule! O, Doamne, ți-ai întâlnit destinul geamăn
Aflat în valea disperării, pândindu-te... să te-amăgească.

ACTUL AL VI-lea

Făt-Frumos:

- Fără să vreau am trecut valea după un iepure, regret
Greșeala care-am săvârșit-o să nu te-ascult, zână, mă iartă
Din neatenție eu, nu știu pe unde-am fost și nu-nțeleg
Mâhnirea înfricoșătoare ce m-a cuprins așa, deodată !
Că mă topesc, văzând cu ochii, pe de-a-n picioarele-a, să mor
Și nici de tine să mă lepăd, o, fată dulce..., nu mă-ndur,
O clipă-aș vrea să pot ajunge l-ai mei părinți, le sunt dator
Să îi mai văz măcar o clipă! Și-am să mă-ntorc, zână, îți jur!

Zâna destinelor:

- Părinții tăi, de vrei să știi, nu mai trăiesc, alungă-ți gândul!
Sute de ani poate trecut-au de când sunt morți, tu înțelege,
Privește fusul veșniciei. Din el își face gheme timpul,
Sigur îți spun că adânc doarme, pe undeva... bătrânul rege !
Rămâi cu noi lângă genune, nu vreau să-ți spun ceva de rău...
Însă mă tem de-a ta plecare, că înapoi n-ai să mai vii,
E peste mine ce se-ntâmplă, curg semințiile spre hău
Numa-ntr-un sens, fără oprire, l-adresa unde vor pieri.

Doresc să stai, aici ți-e locul, ne împreună un vlăstar
Rod al iubirii ce ți-o port o, dragule..., curând voi naște!
De-acum îți spun, va fi băiat, așteaptă pân' să-l vezi măcar
Să-ți afle chipul dacă pleci, ca să te poată recunoaște.

Făt-Frumos:

- Fii fără grijă, că mă-ntorc, mă voi grăbi, nu am să preget
Nici o secundă pe pământ: aici mi-e casa, viața, locul,
Vreau să mă lepăd de tristețe, de dor să scap; cum dai din deget
Ai să mă vezi din nou acasă, atunci când va veni sorocul!

Povestitorul:

L-a mai rugat apoi și calul, de-asemeni, fiarele pădurii
Ce se-nvățaseră cu dânsul recunoscându-l printre paltini,
Degeab-au fost acestea toate! L-ardea în piept flacăra lumii,
Glasul de sânge părintesc..., sfâșietor până la lacrimi.

Calul Năzdrăvan:

- De vrei să pleci, eu te voi duce numai cu-o singură-nvoială:
Cum vom ajunge pe pământ și te cobori, nu stau un ceas!
Am să mă-ntorc numaidecât ce pui piciorul pe vreo scară
Ori pe altceva pân' la tron: stăpâne-acolo-am... să te las !

Făt-Frumos :

- Cu dragă inimă primesc, dacă mă duci, așa să fie!
Numai să scap de-al mamei dor ce m-asuprește, Năzdrăvane,
Când vom ajunge pe Pământ, aș vrea să țin o liturghie
Pentru părinții-mi petrecuți..., la locul de înmormântare.

Povestitorul:

Vă spun că n-au mai stat pe gânduri, știau ce trebuie să facă
Până la casa părintească, luând în calcul tot traseul,
Mai greu a fost cu-mpărăteasa, că nu vroia să se despartă
De Făt-Frumos în niciun chip, așa-i era de drag flăcăul !
În fine-și luară rămas bun cu dragoste unul de altul
Și-ncălecă pe murg voinicul, strânse de frâie cu putere,
Avea alături buzduganul, spada la șold, în spate arcul
Și tolba plină cu săgeți, gata să zboare printre stele.
S-au înălțat ușori ca fulgul peste pădurea cu balauri
De-altfel cu toții mi s-au strâns într-o poiană să-i petreacă,
Căci le părea nespus de rău și se-auzea de printre ramuri
Jelind o hidră până-n cer... dup-armăsarul ei de joacă.

Spre înalt zoreau amețitor, de parcă cineva din spate
Îi antrena într-un curent cu vânt din părți, un fel de vrie,
O forță înspăimântătoare din spectrul lumii-ntunecate
Mi i-a împins ca să-i azvârle, cât mai departe-n galaxie.

Purtați de timp treceau ca visul sau ca ispravnicul de gând
 Așa zburau prin constelații spre mărginimile etere,
 Iteau lumini pe ici și colo, scăpăra vremea ca și când
 Puncta pe drum, din loc în loc, răscrucea mândrelor ei stele.
 Vroia să vadă și cei doi calea de mers printre spirale
 Pân' la tărâmul sorocit lui Făt-Frumos de a se-ntoarce,
 Pe axul drumului parcurs, însemnele zodiacale
 Se înșirau ca într-un film spre-a le vedea și recunoaște.
 Ce să vă spun, că au ajuns până la Pluto-ntr-o clipită
 Și că de-aici mi-a început secunda timpului să bată,
 Întreaga zonă de hotar, Neptun pe cercul lui de-orbită
 Mi-a stat în loc preț de un ceas, cu bucurie să-i revadă ;

Se-apropiau încet-încet, zburând întins către lumină,
 Atrași de Soare și-al lui foc spre vatra casei părintești,
 Intrați pe noul fus orar, cu axu-n gena-i rădăcină
 Lucra adânc în voinic timpul, după preceptele lumești.
 Că-ndată a simțit la coaste răceala aspră cum îl strânge
 Și că în trup i-apar schimbări, s-a prins de șa cu îndârjire:

Făt-Frumos:

- Dii, Năzdrăvane, că mi-e frig! Luțește-ți zborul înainte,
 Am înghețat lângă Uranus, și-ajută-mă să-mi vin în fire!

Calul Năzdrăvan:

- Eu mă grăbesc după puteri, fii liniștit că vom ajunge,
 Privește-n față la Saturn, străluce ceva prin inele,
 Ne urmăresc păsări de foc, o adiere mă atinge
 De la o aripă trecând, pe lângă noi... zboară spre stele!
 Ce-a fost, ce e, nu știu, stăpâne, alt timp trăim, e-o altă eră,
 Tu ai cerut să ne întoarcem stăruitor din paradis,
 Cu-același sentiment și viața, prin sine însăși pasageră
 A evoluat ca să-și trăiască, speranța ultimului vis.

Povestitorul:

Multe pe drum aveau să afle, scrutând distanțele astrale

Fiindcă-ntre timp eternitatea i-a-ndepărtat de joc și reguli,
Trei ani solari prin constelații cât mi-a durat a lor plecare
Aici au curs, fără-ndoială, bătuți pe multe: șapte secolii.
Să fiu mai clar: schimbări majore au avut loc, cum să vă spun,
Un alt miros, altă lumină, alte dorințe-au resimțit,
Trăgeau în piept damf de pucioasă, eterul, spațiul dimprejur
Avea alt gust și-altă aromă, de când Pământu-au părăsit.

Făt-Frumos:

- Cum de se poate una c-asta? Nu înțeleg ce se petrece,
Respir mai greu și-ndemânarea în tot ce fac mai grea îmi este!

Povestitorul:

Vorbea cu sine Făt-Frumosul de teamă să nu i se-apelece
Rotit de vortexul stelar ce-l atrăgea spre bătrânețe.

Calul Năzdrăvan:

- Știi ce gândești, te rog, stăpâne, fii mai bărbat la o adică
În Valea Plângerii avut-am și eu ca tine-aceleași gânduri,
Același dor de-a mă întoarce acas', precum o păsărică
Măcar sa văd dacă părinții îmi mai trăiesc și dacă-s singuri.

ACTUL al VII-lea

Povestitorul:

Câteva ceasuri au trecut, într-un tandem amețitor,
Până la Jupiter, gigantul, pentru cei doi ca să ajungă,
Scrutându-și zarea orbitală, gata oricând de ajutor
Străjer al Soarelui, ciclopul, cu greu pe cer le-a dat de urmă.
Deși nu mai aveau nevoie acum la-ntoarcere de dânsul,
Cum erau trași de firul vieții cu-aceeași forță spre izvoare,
Au fost atenți ca pe orbită, cumva, să nu le schimbe cursul
Și să mai stea cu el o vreme... să-ncingă două, trei, taclale.
Oricum i-a petrecut cu cinste astrul de gaze-i părea rău
Clipind din ochi, gata să plângă emoționat, fără-ndoială!
Bătea din aripi Năzdravanul, parcă din ce în ce mai greu,
Simțind cum Făt-Frumos din șauă era să pice de-oboșală.

Calul Năzdrăvan:

- Ridică-ți fruntea către Soare, îndreaptă-te, te rog, stăpâne!

Povestitorul :

Dezmeticit, îndată prințul a tresărit furat de vise,
Ca omul temător de altfel a strâns cât a putut de frâie,
Fără-a-și da seama că-ntre timp părul pe umeri îi albise!

Făt-Frumos:

- Dii, Năzdrăvane, gata sunt, nu-ți fie teamă că-am să cad,
Preabunule frate de cruce, prin aste locuri depărtate,
Încet, încet, ne-apropiem de locul unde ne-am luptat
Cu zgrițuroaica cea nebună și-aș vrea să știu ce e pe Marte!

Povestitorul:

A patra astră de la Soare, sora Pământului mai mică
Spera și dânsa că se-ntorc măcar o dată să-i mai vadă,
Plină de viață acum steaua îi aștepta la o adică
Cu un surâs primăvăratec printre-ai săi nori de promenadă.
Orașe mari, înfloritoare, grădini pe plajele întinse
Mi-au răsărit lângă oceanul umplut de la un țarm la altul,
Ce transformări s-au făptuit, prin gând deloc nu le trecuse
Că omenirea-n șapte secoli, pe Marte și-a sporit regatul!
Au întrebat, în stânga-n dreapta, despre ce e, ce-a fost, să știe
Dacă de dâșii ai lor semeni au auzit ori au vreun bai,
Văzând un cal cu patru aripi și un bărbat ca o stafie
Cu toții-n jur că mi-au rămas plini de uimire, fără grai.

Calul Năzdrăvan:

- Hai să plecăm cât mai e timp, nu zăbovi, te rog, stăpâne,
Că ne-am îndeplinit menirea așa cum văd, și ne-a fost scris,
Dacă tăicuța-l tău, odată, nu s-a ținut de promisiune
Speranța că-l vei prinde-n viață în tine încă nu s-a stins!

Povestitorul :

S-au ridicat și-au străpuns norii, împinși de-un vânticel din spate
Cu barba albă pân-la piept zbura-mpăratul cel viteaz,

De-a dreapta lor, Calea Lactee. În față Luna, jumătate
Din drum că le lumina calea, ca o făclie de privaz.
Pe lângă ei treceau adesea păsări de fier, oglinzi, antene,
Se dezvoltase omenirea cât au lipsit prin zări celeste,
Cuprinsă de aceleași temeri, de țărna morții pământene
A evoluat să-și stingă omul în neant pornirile-i tempeste!

Calul Năzdrăvan:

- Aici am doborât drahorul, parcă-a fost ieri, îmi amintesc
Cum a căzut în mii de bulgări întins ca ploaia peste Lună,
Nisipul fin, praful de oase, cernut-a spiritu-omenesc
Ca slavă lumii la fruntarii, întregul spațiu să supună.

Povestitorul:

Văzând orașe pe Selena, se întrebau fără-a-nțelege
Cum e posibil printre stele cât au lipsit, ei fiind în zbor,
Timpul aici să curgă altfel, pe un alt rit, cu-o altă lege
Prin ea nicicum să nu mai poată a se întoarce-n vremea lor.
Ei bine, după ce principii secunda cerne veșnicia nu putem ști
Nici pe departe! Oricum, umila noastră fire dorind să își învingă teama
Se pune stavilă la vremuri, frânează dreptul de-a trăi
Și-al altora, dacă se poate!Ce-i și mai trist, nu ne dăm seama!

Făt-Frumos:

- Să ne grăbim dii, Năzdrăvane, mă dor picioarele, iar barba
Până la brâu că mi-a crescut, mare necaz la-ntors ne paște,
Asta presimt, că-mbătrânesc, mi-e tot mai greu să zbor o, Doamne,
De altfel sunt și-ngrijorat dacă vreun om ne-o recunoaște.

Povestitorul:

S-au ridicat la fel de greu, cum să vă spun, ne-ncrezători
În a găsi împărăția cum o știau de la plecare,
Pământul, zarea de lumină, albastrul cer de printre nori
Mi l-au condus pe Făt-Frumos pân-la hotarul țării sale.

Aici, alți oameni, noi orașe și cele vechi erau schimbate,
Pădurile de-odinioară au dispărut cât vezi cu ochii,
Hotarul de la-mpărăție cândva cu turnuri de cetate

Vă jur că în pământ intrase în ăst' răstimp, vreo patru metri !
 Au căutat cu multă trudă să dea de porțile regale,
 De unde scările de piatră-i urcau la mândra cetățuie,
 Ce-au mai găsit? Praf și ruină. Un zid de-a doua în picioare
 Mai încerca să sprijinească ceva ce-a fost și-acuma nu mai e.
 Descălecă încet moșneagul pe colbu-n care se născuse
 Cu mare grijă de-astă dată, pășind prin buruieni și cioate,
 Cum se văzu fără povară, numaidecât, calul îi zise:

Calul Năzdrăvan:

- Eu mă întorc, nu stau, stăpâne! De vrei să mergi acuma, haide!

Făt-Frumos :

- Rămân, tu du-te sănătos! Nădăjduiesc că m-oi întoarce,
 Stai să-mi opresc șaua și hamul cu-al tatei arsenal de arme,
 Dacă-ai să-ajungi pân' la genuni și prinzi momentul când se naște
 Feciorul ce mi-i hărăzit, de el s-ai grijă..., Năzdrăvane!

Nicio secundă n-a mai stat și de pe loc că și-a luat zborul
 Spre nemurire Năzdrăvanul, vestitul Pegas românesc,
 Îndată-a izbucnit în lacrimi, de cum și-a îndreptat piciorul
 Eroul nostru, Făt-Frumos, spre sala tronului regesc.
 A zăbovit câteva ceasuri să mai găsească vreo cămară
 Sau vreun însemn oricât de mic, de care să-și aducă-aminte,
 Moloz și piatră de fundații era întreaga rostuială
 Că l-au trecut fiori de foc, văzând că toate-s șubrezite!
 A căutat în stânga,-n dreapta, cu barb-aproape de călcâie
 Până ce-a dat de o lădiță sub o grămadă de-oroan,
 Dorind să vadă ce-i întrânsa, a luat-o-ncet să o descuie:

Moartea:

- Bine-ai venit, dragă-mpărate! De-ntârziai, mă prăpădeam!

Povestitorul:

Apoi, o palmă-i trase Moartea, de cum se ridică din ladă,
 Să-i șteargă de pe ochi și umbra ultimei raze de lumină,
 Orbecăind prin întuneric bătrânul rege, stors de vlagă,
 De-a dreapta tronului căzu... și-ndată se făcu țărână.

X

*Vă rog să credeți, dragii mei,
Nu sunt minciuni ce s-a-ntâmpat!
Priviți cu-atenție în jur
Fiindcă ce-am spus..., e-adevărat.*

P.S

Atunci când niciunul din visele tale sau nimic din cele
închipuite nu le-ai putut transforma în realități palpabile, te
asigur că îți va rămâne pe mai departe credincioasă...
efemera speranță.

De același autor :

1. Armonie divină - poezii, Editura Călăuza v.b., Deva 2010;
2. Îngerii nopții - poezii, Editura Prod. Com. SRL, Târgu-Jiu, 2010;
3. Interferențe - poezii, Editura Karina, Deva, 2012;
4. Pasărea Paradis - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
5. Fulgere în oglinda sufletului - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
6. Lumina umbrelor - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2014;
7. Revelațiile tăcerii - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2015;
8. Insomnii - meditații existențiale, Editura Emma, Orăștie 2015;
9. Sonetele firii - poezii, Editura Emma, Cluj, 2017;

CUPRINS

PREFAȚĂ	5
CRĂIASA ZORILOR	11
TAINELE PALATULUI DE CLEȘTAR	35
... ȘI VIAȚĂ FĂRĂ DE MOARTE	61

Volum recomandat
de
ASOCIAȚIA
CULTURAL-EDUCAȚIONALĂ ȘTEF
Președinte - Ștefania Adela NEDELCU

Tel: 0744 495 186

*Dezorientat dacă te simți
prin labirintul vremurilor
întoarce-te cu adânc respect
la izvoarelor nației tale și
bea cu nesaț din marea lor
înțelepciune, pentru că
numai așa te vei bucura și
tu, în sfârșit, să cunoști
drumul cel bun până la
destinația care ți-a fost
hărăzită.*

În ordinea celor 10 volume tipărite, parcă se cerea și o asemenea carte, fiindcă Dumitru Dumitrescu îmbină armonios lirica contemporană cu poezia populară, prin punctul comun al sevei care o străbate. Și fiindcă toate elementele adevăratei poezii se regăsesc în paleta multicoloră a peisajului natural, poezia modernă nu poate să existe fără a se raporta la tradițiile și habitatul acestui popor, cu satul arhaic mai înainte de urbanism, mai înainte de deschiderea spre universal. Plecându-se de la elementele tradiției populare, arta regăsește mereu resurse de a se reface și a se reinnoi. În cazul nostru drumul de la basmul popular spre teatru și poezie este unul extrem de prolific și asta se simte cel mai bine în poezia din acest volum.

Poet modern, dar și „condeler plugar”, Dumitru Dumitrescu le reprezintă cu cinste pe amândouă: iubește cartea, la fel cum iubește poezia, pe care o respiră, la fel cum iubește tradiția satului, cu toate poveștile lui. Copil al satului, poetul și-a păstrat rădăcina încrustată adânc în orizontul lui spiritual, chiar dacă cărările vieții au devenit urbane. Bun culegător (descânțece, cântece și povești) nu m-ar mira deloc ca un viitor volum să ne încante cu alte „valorificări” din gama nesfârșită a producțiilor noastre populare.

*Dr Maria Mândroane, etnolog
Muzeul Satului Bănățean, Timișoara*

978-606-991-101-3